

513
VERSCIJNT DES VRIJDAGS
22 SEPTEMBER 1933 - No. 17

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
ZEELAND

513

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

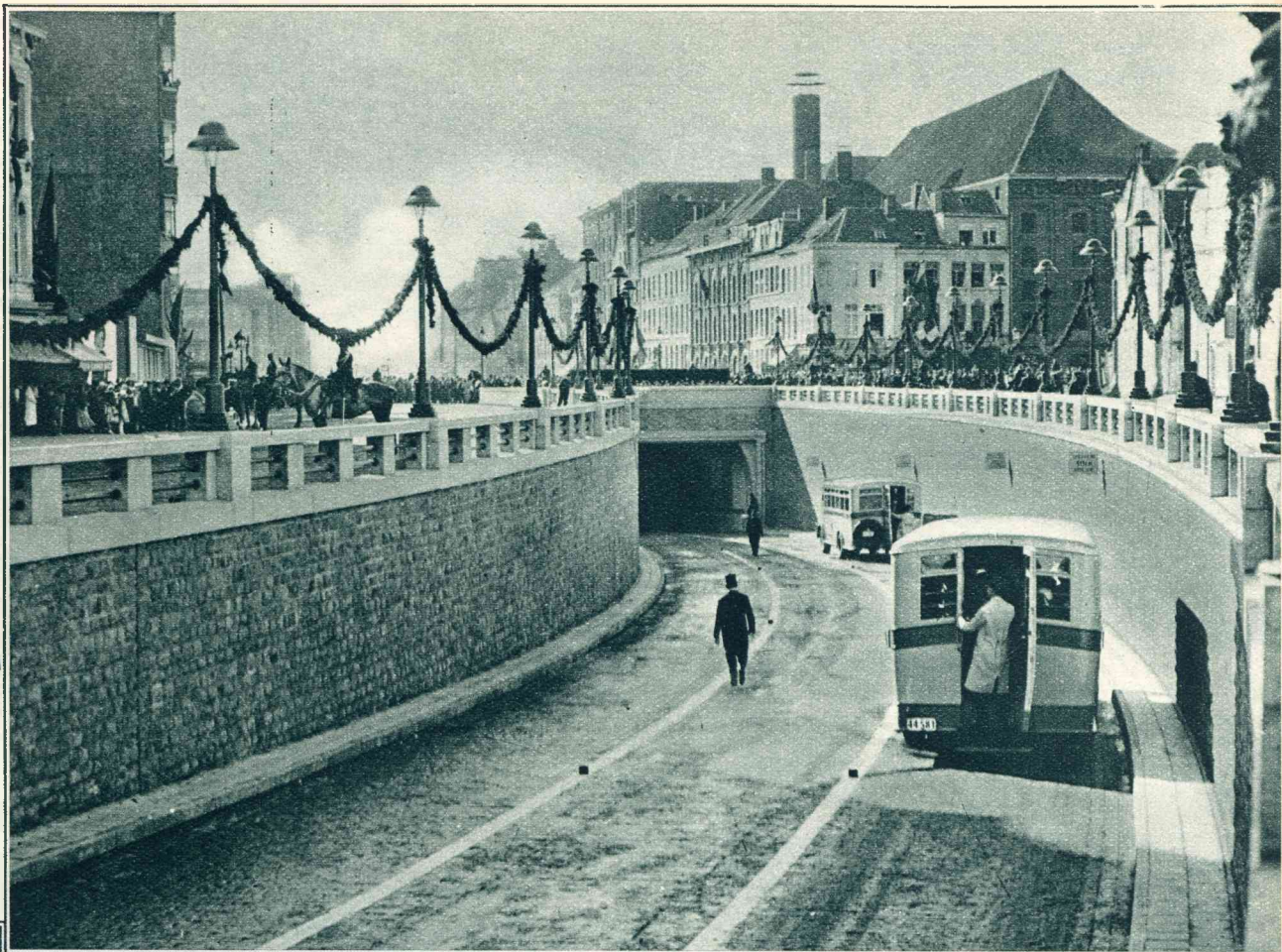
DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

DE VLOOT IS BINNEN
IN DE VEERSCHE HAVEN

Koning Feisal van Irak, die op ruim 50-jarigen leeftijd in Zwitserland gestorven is.

In het feestelijk versierde Antwerpen werden in het bijzijn van talrijke Belgische en buitenlandsche autoriteiten en een enorme mensenmenigte door Koning Albert van België de Scheldetunnels voor voetgangers en voor rijverkeer geopend. — De eerste autobussen rijden den versierden voertuigentunnel binnen.

Na het bouwkundig gedeelte van dit grootsche werk gold de bijzondere belangstelling de uitnemende verlichting van den tunnel voor rijverkeer. De constructeurs van den tunnel lieten, na een grondige studie van dit probleem, de keuze vallen op een verlichting met Philips natrium-lampen. Het bereikte resultaat ziet men duidelijk op de beide hier afgebeelde foto's, van een der naar den tunnel voerende hellingen en van 't interieur. Hierboven: de ingang tot den tunnel, 170 meter lang verlicht met natrium-lampen. Hieronder: de tunnel voor rijverkeer, die een lengte heeft van 1769 meter en verlicht is met 532 Philips-natriumlampen van 100 W. — in den tunnelwand ingebouwd.

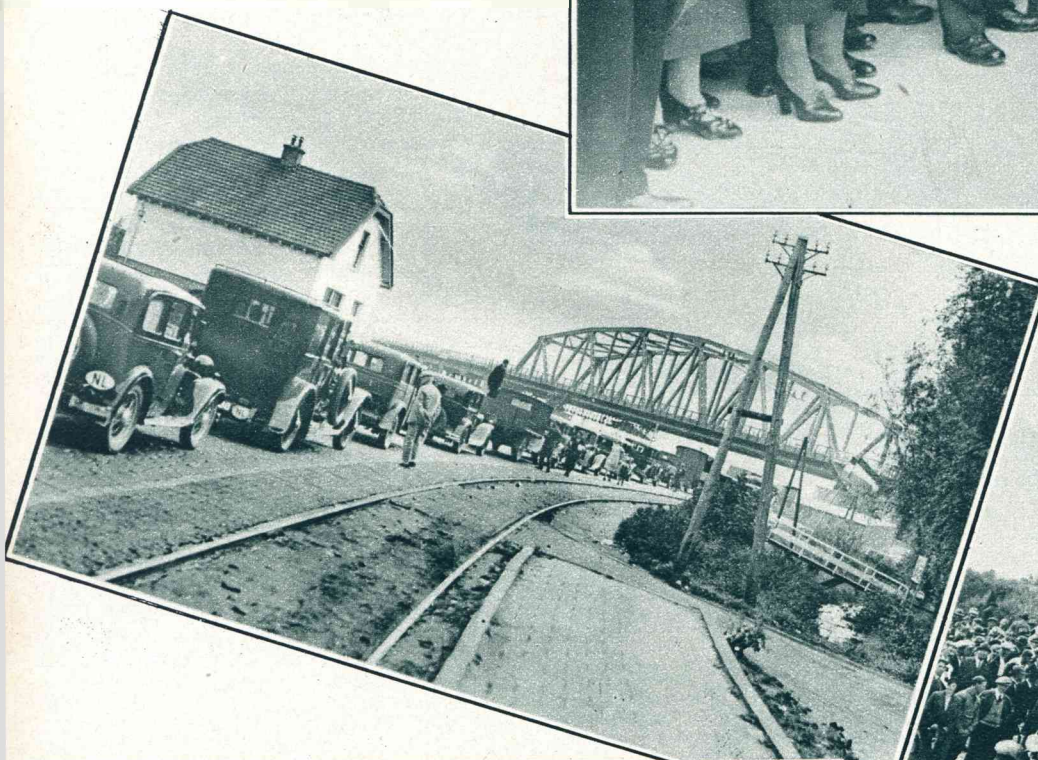
BUITENLANDSCHE VARIA

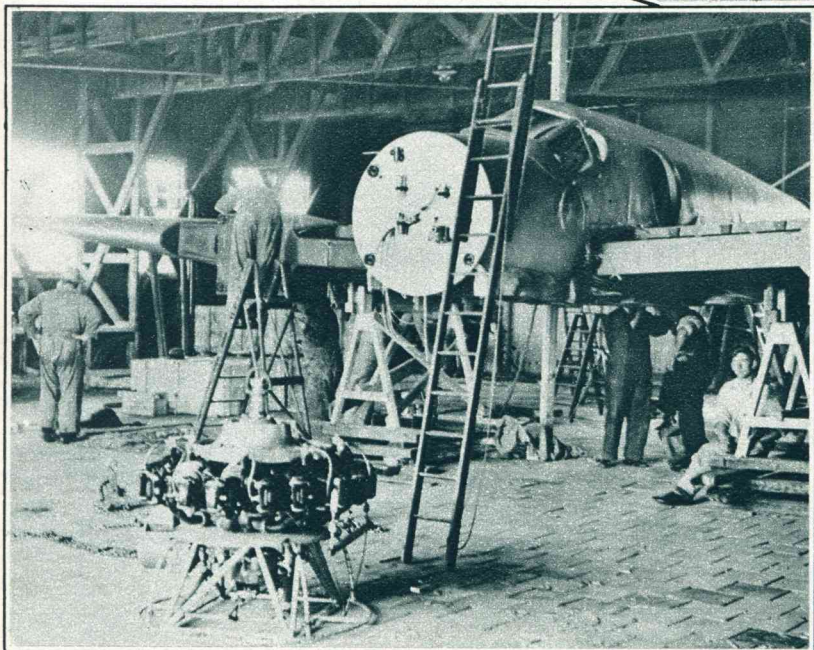
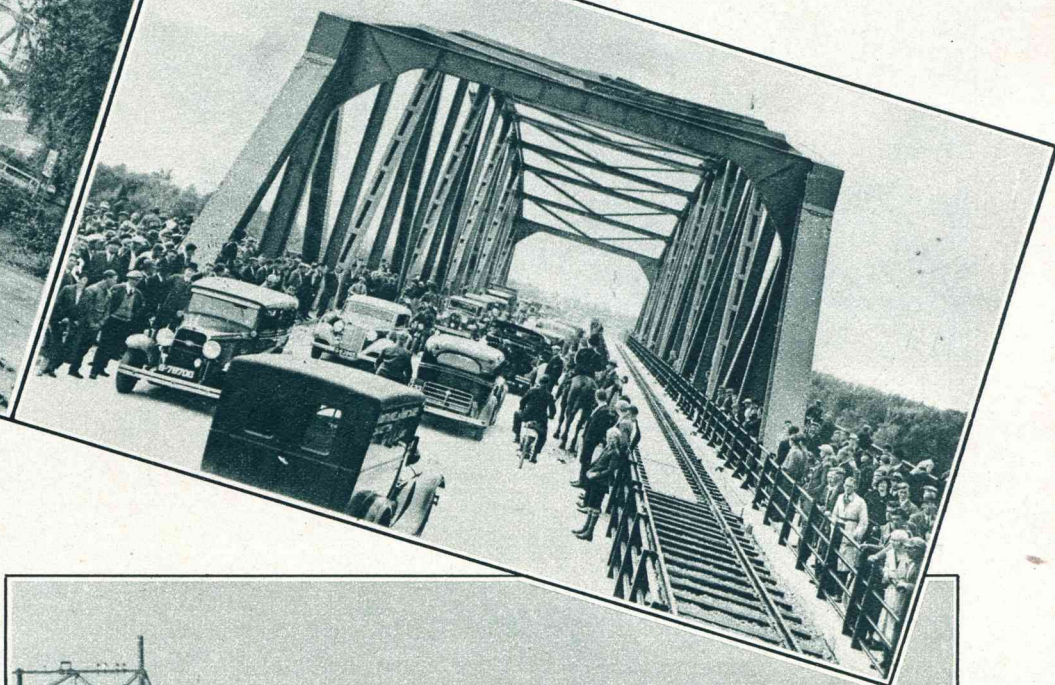
De stad Tangermünde (D.) vierde met veel plechtigheid haar duizendjarig bestaan. Het eeuwenoude stadshuis, in fraai gothischen stijl, in 't licht der schijnwerpers.

Vorige week had de plechtige opening plaats van de Nieuwe Merwedeburg aan den Muiderstraatweg onder Amsterdam. Het door velen met verlangen tegemoet geziene plechtige moment: het doorknippen van 't lint door mevr. van Wisselingh, echtgenoot van den hoofdgenieur van Waterstaat.

Hieronder: de oude toestand — een lange file van wachtenden. Daarnaast: de groote belangstelling bij het intreden van den nieuwen toestand. — De eerste auto's gaan over de brug.

Binnenland

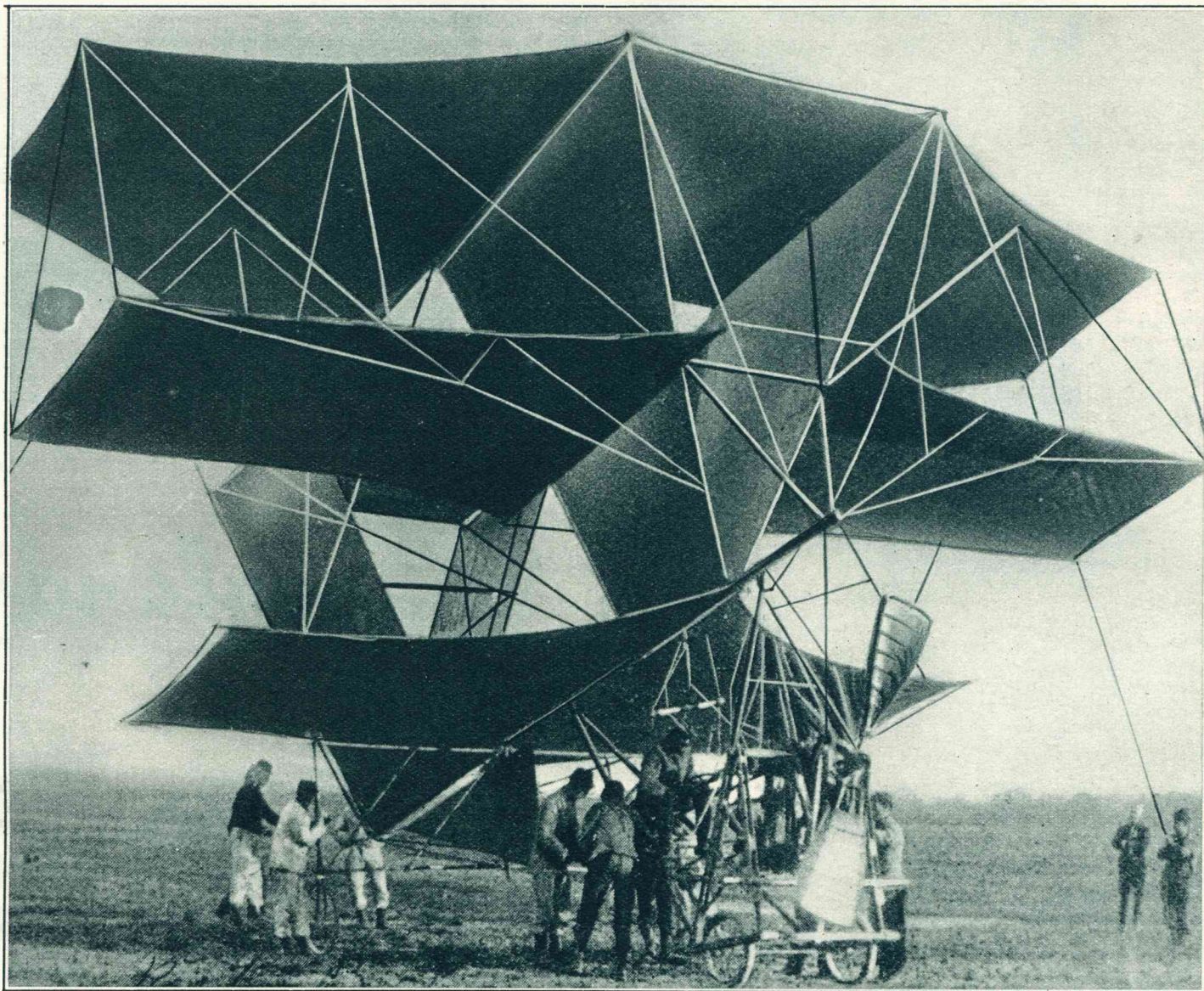

In de militaire hangars op Schiphol wordt druk gewerkt aan het nieuwe Pander-Sportvliegtuig, waarmede luitenant Asjes en de K.L.M.-piloot Geijsendorffer in 4½ dag naar Indië willen trachten te vliegen.

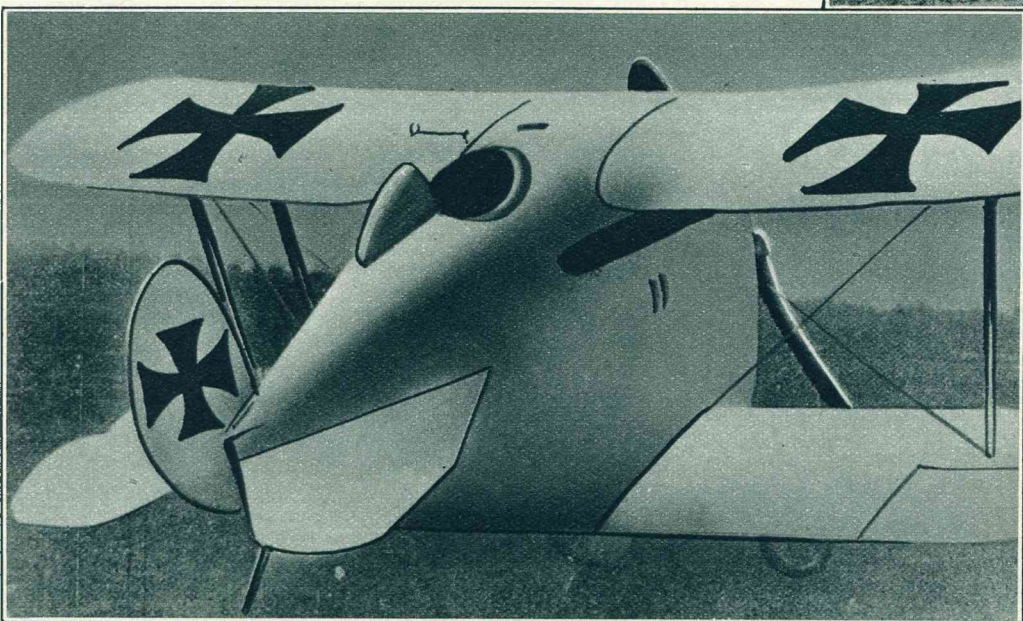
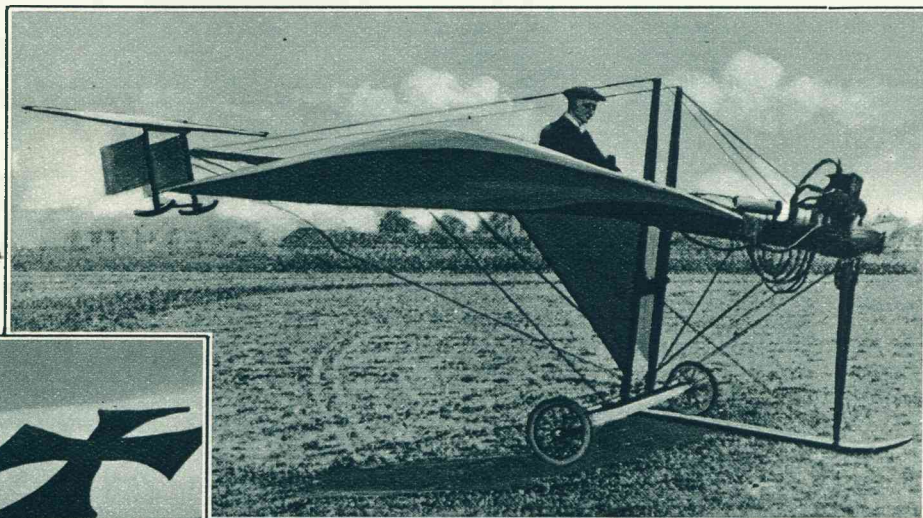
Ter gelegenheid van het in gebruik nemen van een groot gedeelte der primaire wegen in de Zaanstreek organiseerde de Zaanse Vereeniging voor Vreemdelingenverkeer een bloemencorso. — Een overzicht van den feeststoet op den nieuweg weg Zaandam-Wormerveer.

VLIEGTUIGEN, DIE

De Franschman Dorant bouwde in 1909 een driedekker, waarmee hij niets meer of minder beoogde dan den oceaan over te vliegen. Het groot aantal draagvlakken zou het gevaarte gemakkelijk doen stijgen, meende de uitvinder. Bij de eerste „proefvlucht” kwam het gevaarte echter niet eens van den grond, maar brak middendoor.

In 1910 bouwde de Franschman Kaufmann een toestel, uitgerust met 24 P.K. motor, dat door zijn vorm aan onze huidige machines doet denken. Het vliegtuig bracht het nooit tot een opstijging.

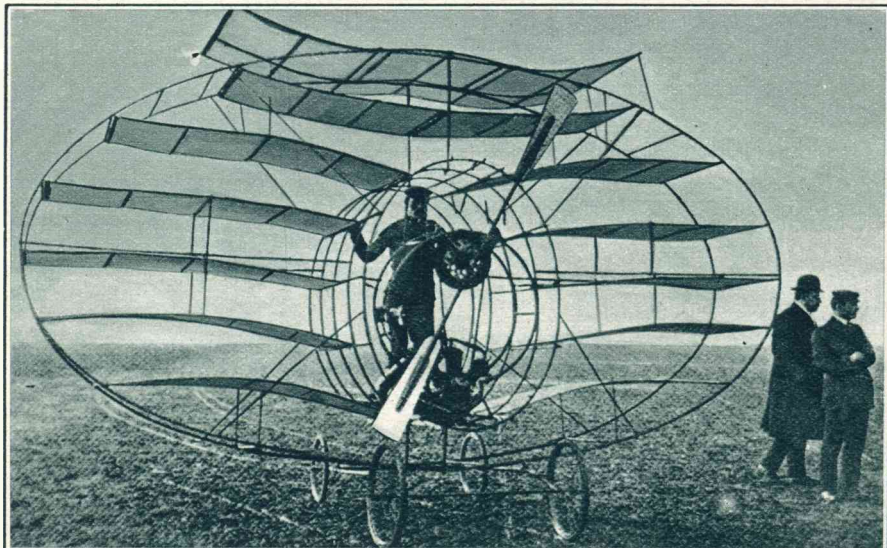
werd niet alleen door technici gewerkt aan het moderne motorvliegtuig, ook tal van leeken en dilettanten voelden zich geroepen hun krachten te geven aan de groote idee van de verovering der luchten. Het waren lieden, ongetwijfeld vol aanleg en fantasie, maar vaak zonder veel technische scholing, zonder vakkennis. Zij begonnen hun werk op valsche grondslagen en met onjuiste berekeningen. Men mag echter gerust aannemen, dat van de talrijke mislukte

In 1905 bouwde de Duitscher Dorner een machine, waarmee buitengewoon handig gemanoeuvreerd kon worden. De vorm was echter te ineengedrongen en na een vlucht liet de ondoelmatigheid van het toestel geen twijfel meer over.

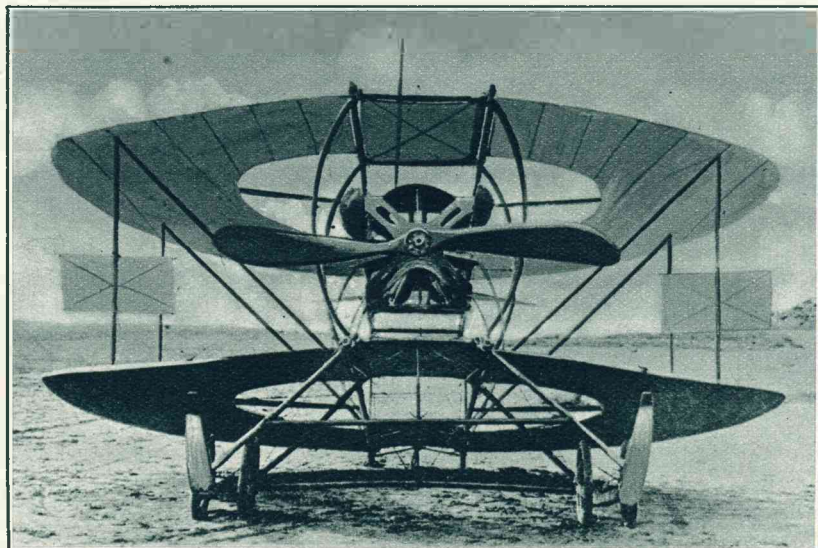
Eeuwenlang hield de vraag, of het den menschen vergund zou zijn zich van de aarde te verheffen en het lucht-ruim te doorzweven, de gedachten der uitvinders bezig. Nadat men er in de zeventiende eeuw in geslaagd was den luchtballon te construeeren en daarmede opstijgingen te doen, werd verder gewerkt aan den bouw van het *bestuurbare* vliegtuig, dat den mensch zou gehoorzamen en hem naar alle windstreken en naar de verste hoeken der aarde zou brengen. Daarbij bleef de vogelvorm altijd het ideaal bij uitnemendheid. Hij gold als het door de natuur gegeven voorbeeld; de vliegende draak, fantasieën der oudheid, geraakten op den achtergrond. In 1903 wisten de Engelsche gebroeders Wright het eerste vliegtuig met motor te vervaardigen en sindsdien bleef men aan het verbeteren, tot ten slotte het vliegtuigtype ontstond, dat ons thans allen bekend is. Nog is het einde van de technische volmakingen niet in zicht, gelijk de bouw van de nieuwe machines voor Holland-Indië vluchten wel bewijst.

Maar in de eerste jaren van de twintigste eeuw

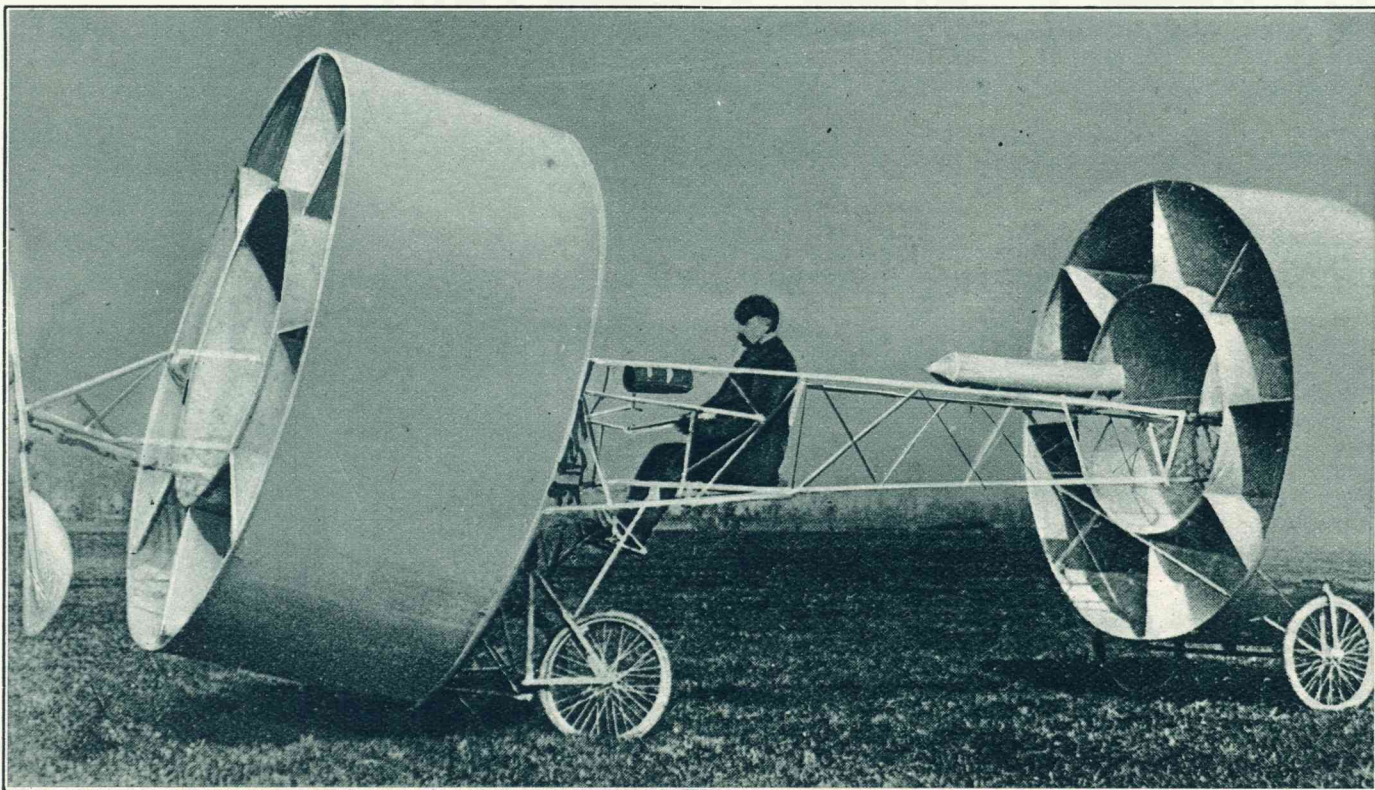
NOOIT OPSTEGEN

De constructeur Equerilley verbaasde zich, dat hij dit spinnweb met propeller niet de lucht in kon krijgen. (1907).

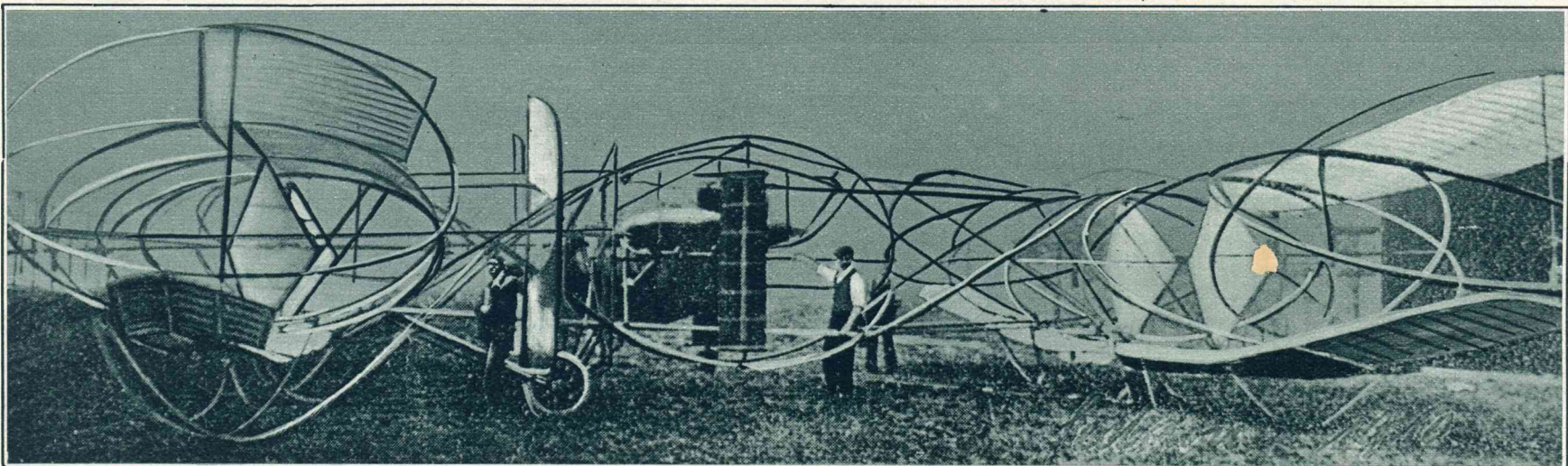
Tilghman Richards Annular bouwde een tweedekker, die tengevolge van den eigenaardigen vleugelbouw eveneens gedoemd was op den beganen grond te blijven.

Givaudon, eveneens een Franschman, bouwde de zitplaats van den piloot tusschen twee instrumenten, die veel op trommels leken. De machine roffelde goed, maar de uitvinder steeg niet op.

proeven door dit onbekende en ongeëerde legioen uitvinders genomen, de technici profijt hebben getrokken. Zij deden hun voordeel met de fouten van anderen, die zonder kans op succes, zonder begeerte naar roem, voortwerkten aan de verwezenlijking van 't ideaal: de mensch vliegt. In die jaren ontstond een groot aantal fantastische machines, waarvan het meerendeel het zelfs nooit tot een opstijging bracht. De modellen wekken nu wellicht een glimlach op het gelaat van den modernen mensch, maar twintig à dertig jaar geleden, hadden zij de belangstelling van de heele wereld. Hun uitvinders geloofden met 'n vaste overtuiging in de mogelijkheden van hun machine, niet vermoedende, dat en hun vindingen en zelfs hun namen verloren zouden gaan.

Seddon, een Engelschman, bouwde in 1908 dit gevaarte, dat meer op de ruïne van een vliegtuig, dan op 'n startklare machine gelijkt.

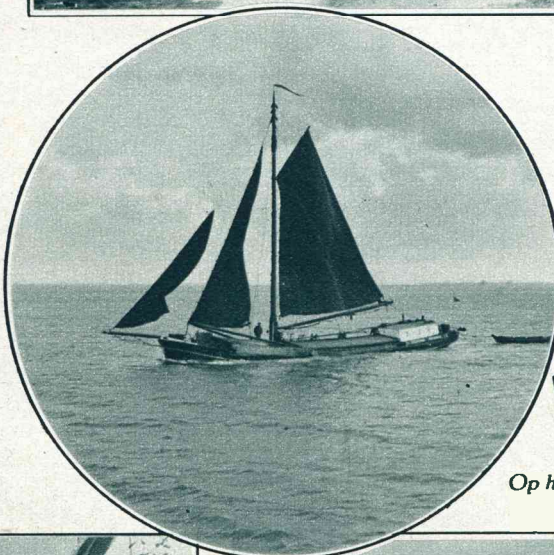

De Schotsche hoek te Gapinge onder den ouden toren

Najaarslicht te Kleverskerke.

**Van
Zeelands
Middengroep**

Op het water. Tusschen N. en Z. Beveland.

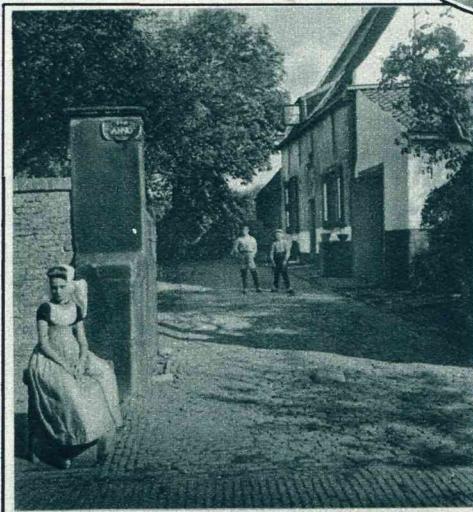
'T CONCOURS

WA MOEI JANE D'R VAN ZAG.

Zovee stieng' d'r in de krante,
da 'k t'r bin nae toe 'ewist;
Menschenlieve, da doe 'k nooit mi,
zovee vroeg a uut je nist!
En dan mie zo'n autobusse,
e, je schok mae deur mekaer.
In m'n beenen en m'n botten
voel ik 't nog tot andernjaer!
't Was t'r anders we vee drukke,
ja, das waer, 'at mo gezeid;
Mae zo'n 'eelen dag te staen, das
niks, a je zeere voeten 'eit.
Ka van Miena was t'r ok wee,
en netuurlijk mie een vint;
'k E 't je altied we 'ezeid, 'oor,
die kom vast slecht an d'r end.
En die Pie, je weet we, was t'r
mie een nieuwe mantel an;
Ik kan ik mae nie begriepe,
'oe ze dat betaele kan.
Maer alla, 't was gauw zes ure,
'k was d'r van verslete, kuus;
Toen mae gauw wee in de busse,
en noe bin 'k gelokkig tuus!
O mae!

WA PIER D'R VAN ZAG.

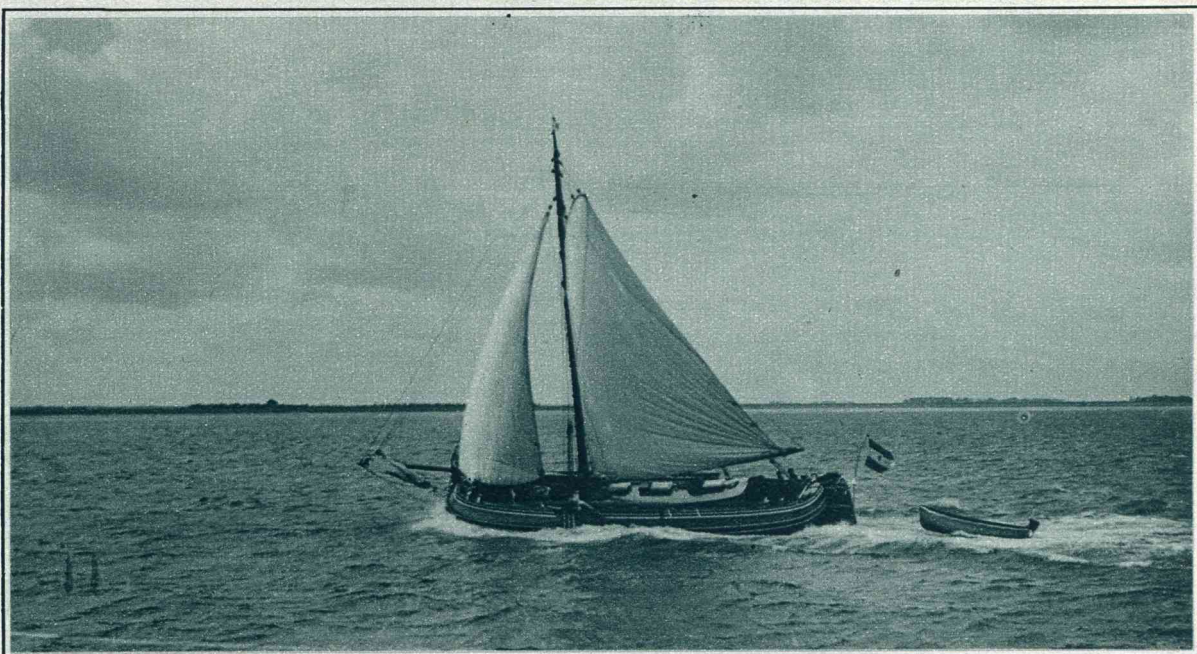
't Was vroeg dag, das waer, mae weetje,
't was toch zovee prachtig, jae,
mie die zonne, in de weeke
kiek je dae noe zo nie nae.
En dan mie de bus zo'n ende,
e, zo zie je nog is wat;
Anders kom je in de zeumer
nooit is ergest op de pad.
En 't concours was zovee prachtig,
zo gelieke, maet en wies;
En m'n a dan wee netuurlijk
d'allereeste eere-pries!
't Is toch prachtig op zo'n weie,
al die menschen in da groen;
En ik zeg tegen Moei Jane:
das nog is om meer te doen!
O, jie 'oor nog bie de guus,
zee ze, mae lae mien mae tuus!
O mae!

*Bij de oude boerderij te St. Laurens,
die dateert uit de 17e eeuw.*

Na den arbeid te St. Joostland.

Najaarswolken boven de Schelde.

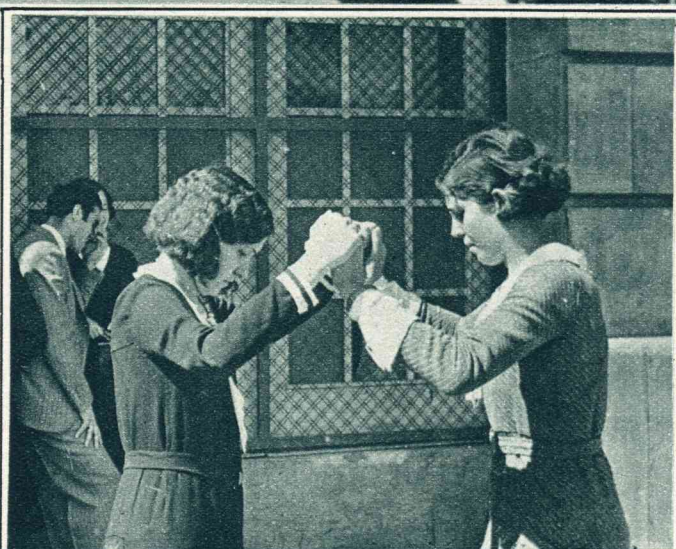

Het is een prettige en heelemaal niet prozaïsche manier om tot verloving en huwelijk te komen, en ook een manier die resultaten heeft. Als het geen resultaten opleverde zou het wel afgeschaft worden, dit huwelijks-dansen te Barcelona. Dikwijls komen op Zondag de jongelui op een groot plein bijeen om er samen den Sardana te dansen, een ouderwetschen, populairen volksdans. Na het dansen een schuchter complimentje, een praatje, den volgende Zondag weer samen dansen, verdere kennismaking, de ontdekking dat men elkaar veel eerder had moeten ontmoeten . . . En voor den vreemdeling de ontdekking, dat in zijn eigen land iets dergelijks ook wel gebeurt, en niet eens op Zondag alleen, zooals te Barcelona, waar men er voor uitkomt dat de Zondags-Sardana een bepaald doel heeft.

HUWELIJKSDANS

Verlovings-
danseressen.

In het begin zijn sommigen nog ver-
legen en dansen meisjes met elkaar.

De Sardana geeft voldoende
gelegenheid tot oogen-spel.

Rondom de Zeeuwsche Mailboot

No. 17

De laatste
bagage.

Voor elk land, voor elke provincie, is het belangrijkste het vraagstuk der verbindingen. We hebben daarover reeds meermalen geschreven in verband met actuele kwesties. Eén daarvan was de kwestie van de verbinding tusschen Zuid- en Noord-Beveland. Dat het hier een belangrijke kwestie betreft, kan wel blijken uit het feit, dat het werk van het Brugcomité thans actief gesteund wordt door de twee grootste lichamen op Ver-

keersgebied, de A.N.W.B. en de K.N.A.C., welke aan de Staten van Zeeland een adres zonden, dat aansluit op dat, hetwelk door genoemd comité is verzonden.

Dit dus, wat de interne aangelegenheden betreft. Belangrijk voor Zeeland zijn echter vooral de externe verbindingen. Dáár gaat het om economische belangen, welke door een goede verkeersregeling gediend zijn.

En dan is het verheugend te lezen, hoe, blijkens berichten in de dagbladen, de K.L.M. tot voortzetting van den dienst op de Zeeuwsche luchtlijn, althans op het traject, dat ook buiten het vreemdelingen-seizoen iets belooft, heeft besloten.

Van zeer groot belang kan zulks worden genoemd, en men mag hopen, dat het resultaat aan de gestelde verwachtingen zal beantwoorden. Economisch belangrijk is echter óók de laatste jaren de verbinding van onze provincie met Engeland, welke door de Maatschappij Zeeland op zoo uitstekende wijze is georganiseerd.

Men mag de beteekenis van het Vreemdelingenbezoek voor onze provincie niet onderschatten, en, indien men de fabelachtige getallen inzake het Vreemdelingenvervoer op deze bootlijn leest, dan kan men deze beteekenis eerst voldoende beseffen.

Het zij gezegd, dat de Mij. Zeeland ook alles aangewend heeft, om haar lijn de popula-

Bij de bagagecontrole in de douaneloods.

Als de tros wordt losgesmeten.

De gezellige drukte van lossen en overladen.

De aankomst is iederen keer weer 'n feestelijkheid.

past bij de financiële mogelijkheden van het publiek, en de hand aan den ploeg slaat. Een bloeiende Maatschappij Zeeland — en we hopen dat deze bloei bestendig zal blijken — is van zéér groot belang voor onze provincie in 't algemeen, en voor het eiland Walcheren in het bijzonder!

riteit te bezorgen, waarin deze zich thans mag verheugen.

Toch is het opvallend, dat de zaak van de eene zijde méér rendeert dan van de andere.

Over het algemeen zijn er nog niet zoo heel veel Zeeuwen, die van de gelegenheid gebruik maken, Engeland te bezoeken. Hoewel de tarieven toch van dien aard zijn, dat velen zich dit zouden kunnen permitteren.

De Maatschappij Zeeland heeft het groote voorrecht van een groote soepelheid, een vlotte regeling en een groot en practisch organisatievermogen. Een maatschappij in grooten stijl, die, dank zij de capaciteiten van haar voortreffelijke leiding, in staat is, de moeilijke tijdsomstandigheden vlot 't hoofd te bieden.

Onze foto's geven 'n kijkje op de bedrijvigheid, welke op en bij het domein dezer Maatschappij heerscht. Zij maken het wel duidelijk, dat er óók in dezen tijd nog wel iets te bereiken is, indien men zich maar aan-

En de schroeven slaan het groene water.

Een bedelaar, een veel voorkomend straattipe in China; om meer het medelijden op te wekken, schuifelt de man op zijn knieën over den weg.

De waarzegger zit met zijn standje langs den weg, zoodat men zich in het voorbijgaan even gauw de toekomst kan laten voorspellen.

OP STRAAT IN CHINA

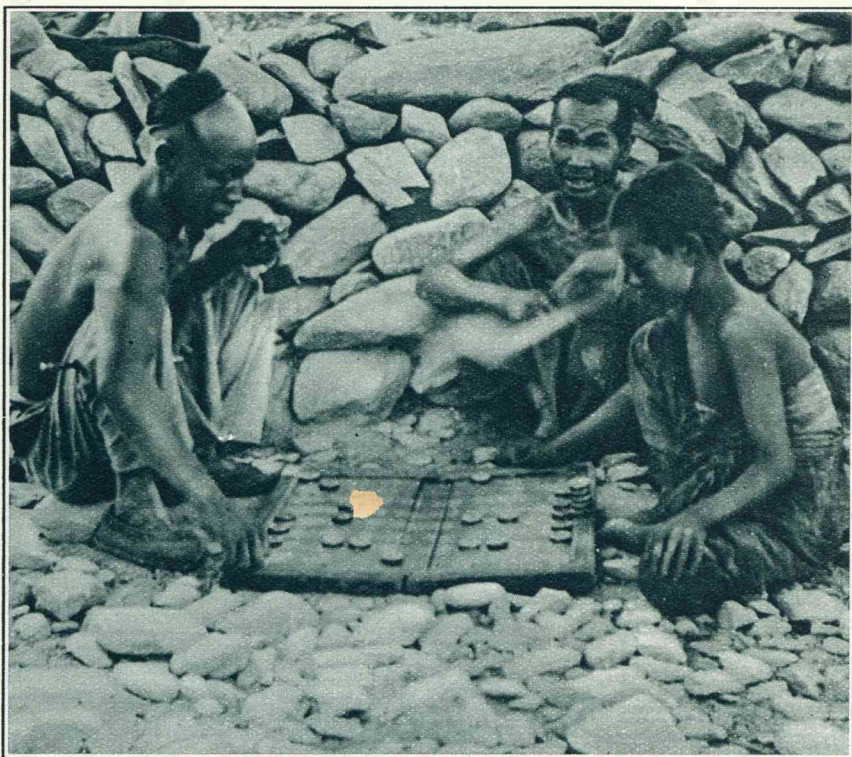
Een visscherstype aan de Gele Zee, genietend van zijn rust aan den wal.

Een straat-winkelier in vuurwerk.

Dammen in een Chineesch dorp bij Kwei Jang; een tafeltje is niet noodig, een platte steen doet dienst als stoel.

OUD-MIDDELBURG; DE BANK VAN LEENING IN DE ST. JANSSTRAAT

JENNY

EEN ENGEL ONDER OORLOGSWRAKKEN door NORMA PATTERSON

Jenny telde de redenen op haar vingers af.
„Hicks gaat naar huis. En Philip ook. En Bunk.”
„We zullen hen wel missen.”
„Ja — maar is 't niet prachtig? Philip heeft 't nog stilgehouden voor zijn vrouw. Hij wil haar verrassen.”
„En Hicks z'n vrouw?”
„Die komt vanavond.”
„Heeft Bunk ook een dame?”
Het licht in Jenny's oogen verflauwde, en haar stem klonk minder rustig.
„Hij schijnt niemand te hebben, Jake. Enfin...” zij dacht heel even na, „'t leven is mooi.” En Jenny ging door de breede deur naar binnen, met luchtigen tred.

Maar zij wou wel, dat ze een beetje meer gerustheid had over Bunk. Zoolang zij in het hospitaal werkte — dat wil zeggen ruim anderhalf jaar — was Bunk Kiper de zorgwekkendste patiënt geweest. Hij was bij Soissons reddeloos gewond, en van het eene hospitaal naar 't andere getrokken, en eindelijk — gelukkig — was hij in No. 80 terecht gekomen, onder de bewame leiding van dr. Huffy. Men kon zeggen, dat dr. Huffy Bunk een nieuw been had gegeven. Bunk zou natuurlijk blijven hinken, maar het was al een wonder, dat hij iets had, om op te hinken. Dat had niemand anders klaar kunnen spelen dan dr. Huffy. De jongens in No. 80 zeiden altijd, dat je een been van Huffy altijd direct onderscheiden kon, net zoo zeker, als wanneer de knappe chirurg er zijn handteekening op had gezet. Een been van dr. Huffy had altijd een soort veerenden, blijen gang, alsof gevangen geesten los waren gekomen, en zich daar nogal dartel over voelden.

Bunk had, behalve dat been, nog een soort oorlogsbeklemming. Een zenuwstoring, kanonnenschrik, was het niet. Maar er hingen ergens in de ziel van Bunk wolken. Niemand wist, of het iets was, dat Bunk zich niet kon herinneren, of iets, dat hij niet kon vergeten. Je zag dikwijls dienzelfden gejaagden blik in de oogen van invalide oud-soldaten; bij sommigen was 't het beste, hun afleiding te geven, en bij anderen was 't beter, hen eens flink uit te laten praten. Het was Jenny's taak, de juiste methode te vinden en in toepassing te brengen. Dat was in het geval van Bunk onmogelijk geweest, omdat er twee Bunks waren; twee gezichten keken haar aan. Het eene was jongensachtig vroolijk en prettig, open en vriendelijk; in het andere gezicht stonden tragische trekken, en angst. Zij had het gevoel, dat die donkere naar voren kwam en hem aansprak, zoo vaak hij vergat, en zichzelf aan zichzelf overliet.

De jongens zeiden: „Hij heeft zeker wat gedaan, dat ie er zoo onder zit.” Maar er kwam altijd achter: „Ofschoon — hij kan niets gedaan hebben. Daar is 't geen knul voor.”

En verder kwam je niet.

Want Bunk was een van de beste, eerlijkste kerels, die ooit door de zalen was getrokken. Hij was licht gebouwd, hij had zandkleurig haar en zandkleurige wenkbrauwen, en een paar heldere zandkleurige oogen, met een gultige tinteling — dat was de echte Bunk. Maar er was een andere Bunk ook, die achter tralies vandaan loerde, behoedzaam, achterdochtig, opgesloten in zichzelf. Het kon niets zijn, dat op zijn staat van dienst voorkwam. Dat had de hoofdverpleegster, die niet over één nacht ijs ging, terdege nagekeken. Het stond geschreven in Bunk's geweten — en dat is altijd het ergste.

„Hij is gezond en wel,” had dr. Huffy verklaard, „ik zie geen reden, om hem nog langer hier te houden. 't Zal hem wel goed doen, weer met mensen in aanraking te komen.”

Zoo zou Bunk dus de wereld in gaan.

Het was nu groote verhuistijd.

Dat merkte John Comet, de pandjesbaas — want er was No. 9 een magere, dorre figuur zijn deur binnengeslopen, al den vierden keer in één week, en hij had een eerekruis op de toonbank gooid, en gevraagd: „Hoeveel?” en hij had een dollar (gewoon bedrag voor die dingen) in zijn zak gestoken, en was weggestapt, en verdwenen in het restaurant aan den overkant.

Skinny en Henry merkten het, want met iederen trein (personen- of goederen-) kwamen er nieuwelingen in stad, en die dwaalden altijd naar hun eethuis, om voor hun kleingeld 'n heeten kop koffie, een portie ham met eieren, of een kom gepeperde soep te koopen. En bij gemis aan eenig wettig betaalmiddel (een gemis, dat niet zelden voorkwam) gaven zij hun eerwoord als soldaat en als fatsoenlijk mensch. Skinny en Henry waren óók soldaten en fatsoenlijke menschen. Geen oud-strijder ging ooit hongerig van hun deur.

In Hospitaal No. 80 merkten ze het, omdat de zaal van de nieuwelingen tot overkroppens toe vol was. De nieuwe gevallen gaven niet zooveel angst als de oude — lui, die verleden jaar ontslagen waren, en vroolijk hun gang gingen; en nu terugkwamen, ziek, op, ontmoedigd, kapot.

„Al ploeteren we nog zoo,” dacht dr. Huffy neerslachtig, „we loopen aldoor in een kringetje. En een oorlog is nóóit uit.”

Zij waren niet allemaal in de gebouwen. De heuvels waren bestippeld met kleine huisjes. Met iederen trein, met iederen auto-bus, langs iederen weg kwamen zij aan, en werden zij hier neergelaten, waar de winter het nooit heelemaal meent, en het morgen weer lente kan zijn — altijd morgen. Jaar op jaar ging het precies zoo. Met de eerste verkwikkende herfstlucht ging het hart sneller kloppen, en roerde er zich iets in het bloed — hoop op een beloofd land, hier of daar. En dan begon de trek. Zij die aankwamen, ontmoetten anderen, die vertrokken — degenen, die in vorige jaren waren afgekomen op de verlokking van zonnenschijn en helderen hemel, maar niet gevonden hadden, wat zij hier waren komen zoeken.

„Zoo, jog. Hoe staat het leven?”

„Niet zoo best. Ik trek op.”

Optrekken! Naar Oost of West of Zuid of Noord. Voortdurend optrekken. Als dichters, die rondtrokken om te zoeken naar gezondheid en naar de bron der jeugd — van de jeugd, die zij verloren hadden op een slagveld in Frankrijk, en waar ze toch nooit heelemaal van konden afzien. Want die kolossale uittocht, begonnen in 1917, had bij zijn eindeloze omzwervingen een volk van nomaden gevormd — een eindeloozen stoet van menschen, die onrustig rondwaalden — een legioen van verlorenen — 96.000 man sterk!

Dat waren zij, de gewonden, de verminkten, de invaliden, de gegasten. De jongens, die zichzelf niet hadden ontzien; de koeriers, die boodschappen naar de voorste posten hadden moeten brengen; de arbeiders aan prikkeldraadversperringen; de mannen, die in de vroegte op verkenning waren uitgestuurd; een jong ventje, dat zich een seconde te lang had opgehouden, om 'n kameraad te helpen, in een bombardement van chloor en mosterdgas.

Enfin — zij hadden toch iets. Zij hadden de weelde van het avontuur beleefd. Zij voelden zich een deel van een feit, dat misschien eenig was in de wereldgeschiedenis: dat een volk zijn talloze zonen uitzendt om te vechten, en te sterven, om een onbereikbaar ideaal hoog te houden. Dit was, in het licht der geschiedenis, romantiek. Zij zouden het altijd om zich heen blijven voelen, als een glans van glorie; en geen tijd en geen ziekte en geen armoede konden het ooit heelemaal blusschen.

Zij waren trouwens nog gelukkig, zij die rond konden zwerven, en dat begrepen zij. Want zij hadden den heelen blauwen hemel boven hun hoofd,

KORTE INHOUD VAN HET VOORAF-GAANDE. Het weesje Jenny Guest wordt buiten door haar tante opgevoed. Deze komt bij een brand om het leven en het jonge meisje trekt alleen naar de stad. Daar wordt zij ontroerd door het zien van een oorlogsinvalide en zij herinnert zich 'n droom uit vroeger jaren, waarin duizenden verminkte soldaten voorbijschreden. Zij slaagt er in haar opleiding tot verpleegster te voltooien en wordt aangesteld in het veteranenhospitaal, waar Dr. Huffy directeur is. Jenny maakt kennis met hem, met de hoofdverpleegster, met Amos, den hospitaalsoldaat, en met haar zaal 17. Zij gaat spoedig geheel in haar moeilijke taak op. De verminkten bewonderen en vereeren haar. Jenny maakt plannen om de Kerstdagen voor de soldaten zoo aangenaam mogelijk te doen zijn. De vrouw van een der verpleegden, Windy, die naar hem toe zou komen, verongelukte, terwijl zij, in strijd met haar belofte, op weg was naar een feest. Jenny weet de redactie van een der groote kranten over te halen het bericht niet op te nemen, zoodat Windy gelooft, dat zijn vrouw is verongelukt op weg naar 't hospitaal. Kort daarop vraagt een der verminkten haar ten huwelijk. Het wordt Jenny te machtig; zij vraagt verlof. Maar zij keert spoedig terug naar haar werk. De invalide huwelijkscandidate sterft. Dan wijdt Jenny haar zorgen aan een gewonden vliegenier. Deze, Michael Fort, krijgt door Jenny's hulp gedaan, dat hij, hoewel zwaar verminkt, wederom kan gaan vliegen. Jenny zelf stijgt met hem op. Dr. Huffy en de hoofdverpleegster zijn woedend op haar, maar als Michael alléén een vlucht maakt boven het hospitaal, bewonderen zij 't jonge verpleegstertje des te meer.

en zij hadden de ruimte op de wegen, terwijl daar op de tweede verdieping van No. 80 menige geduldige kameraad — leden van het Blijvend Gedeelte — alleen maar peinzend, door een raampje, naar dien weg kon liggen staren, iedereen gelukkig achtend, die er zich op bewegen kon, waarheen dan ook! Die keken naar de kleurverandering van den herfst, en wisten, dat zij die voor het laatst zagen — en sommigen zouden geen lente meer zien.

Allé! Waarom zouden we treuren? Je kon 't er toch weer bovenop halen? Kijk maar naar die stevige knullen, die over het terrein daasden in een linnen broek en een flabberende kamerjas (grijs, dat wit was geweest, of wit, dat grijs was geweest?), of die met een stok of een kruk naar Skinny en Henry strompelden, om den troep van de heuvels te treffen. Daar, in die wolk van rook en kameraadschap, vergat een mensch die laatste tien jaar verveling in een hospitaal, of het nuttelooze rondzwerven, en kon je weer vroolijk het geluid aanhooren van vroegere avontuurlijke dagen; dan wist je weer, hoe je vroeger net zoo gezeten had aan een klein Fransch tafeltje.... en die heerlijke verademing van drie dagen verlof.... om Parijs te kijken.

„Waar heb jij gelegen, jog?”

„Bij 't Zevende, derde Divisie.”

Tooverwoorden, denderende woorden! Daar keek toch zeker de heele wereld van op — Zevende, derde Divisie! Daar hoorde ik óók bij.

„En wat heb jij uitgevoerd, kameraad?”

Weer een trotsch antwoord.

„Ik ben bij 't artillerie-transport geweest. Munitie-wagens gereden. Montfaucon.”

En tegen een derde:

„En wat heb jij in den oorlog gedaan, broer?”

„Ik heb den mest van de straten opgeveegd.”

Kreten van vroolijkheid. Ja, die komieke Franschen! Die goeie malle Franschen met hun bijgeloofjes — hiér moest je afblijven en dát moest je laten....

„En toen moest je 't later zeker weer netjes neerleggen.”

„Dat wouen ze — maar ik heb 't vertikt. Moesten ze zelf maar doen. Ik ruimde 't 's morgens op, en zij maakten 't 's avonds weer vuil.”

Stoelen werden dichterbij getrokken, oogen tintelden, grappen vlogen rond.... Zoo'n uurtje maakten zij het oude leven weer door, terwijl rook het lokaal vulde met droomenwaan en zij leefden snel in dat korte uur van heethoofdige, onberekenende jeugd.... tot zij weer terug moesten strompelen naar hun krib in 't hospitaal, of naar het schuurtje op de heuvels, waar zij nu hun eindeloozen oorlog uitvochten. En de ééne zou winnen, en de andere niet. Zoo gaat het in den oorlog. Wel te rusten — en 't beste met je, knaap!

Hicks ging weg. Op papier zag dit feit er niet erg merkwaardig uit, maar het was wél merkwaardig. Verleden jaar om dezen tijd lag Hicks nog in een donker kamertje, met een verband om zijn oogen en wanhoop in zijn hart. „Ik word blind! Wat schiet je er mee op, om nog op een operatie te hopen, als er al vijf mislukt zijn?”

En nu vanmorgen ging Hicks er van door, zoo heel en zoo gezond als de beste. Sally Hicks was bij hem. Ze waren allebei zoowat dol van blijdschap. Hicks had rondgehuppeld als een schooljongen, en hij had al de verpleegsters gezoend, te beginnen met de statige, overjarige hoofdverpleegster, en Sally Hicks was dr. Huffy om den hals gevlogen en ze had hem een flinken stevigen smakkerd gegeven. En toen hadden zij hun gezichten gekeerd naar hun huisje, waarin Sally zes jaar lang alleen had huisgehouden.

Een groepje veteranen keek hen na.

„Dat is ten minste nog eens een vrouw, die van Hicks. Heb je haar gezicht gezien, toen ze d'r omkeerde om hem aan te kijken? 't Is bij de meeste spannetjes 't ongeluk,” stond er een te philosopheeren, „dat ze 't niet waardeeren, dat ze mekaar alleen maar hebben. Maar dan moet je dat vrouwtje van Hicks zien — ze is in den zevenden hemel, omdat hij naast haar loopt, en ze heeft lak aan mooie spullen. Ze heeft nog dien-zelfden mantel aan, als toen ze voor 't eerst hier kwam, jaren geleden. En misschien is 't dezelfde hoed óók wel.”

„Nu kan ze weer hoeden genoeg krijgen.”

„En een mantel.”

„Ze krijgen alles, wat ze maar hebben willen.”

Bij 't beeld van huiselijk geluk, dat hun voor oogen kwam, namen zeven eenzame veteranen hun kin in de handen, en zij bleven staan staren in het licht van de morgenzon — en ieders gedachten waren druk bezig met eigen moeilijkheden.

Er tokkelde iemand jammerlijk op een mandoline, en hij zong: „Houdt er den moed maar in....”

De ééne dacht aan zijn vrouw, en aan haar leed en haar zorg. De andere tobde over zijn meisje — over een meisje dat hem trouw wou blijven.... of niet.... Ieder tobde over zijn eigen oorlog — zijn presentje van den grooten oorlog....

En Jenny zag hen tobben.

Jenny ging naar de kamer van Windy.

De schemering was bezig, schaduw te zamelen. De hemel leverde zijn kleur uit aan den nacht. Ver in de heuvelen zond 'n jakhals een schreeuw de eenzame ruimte in. 't Was het uur, waarop iedereen huiswaarts gaat. En Jenny was huiswaarts gegaan. Naar 't eenige tehuis, dat zij had. Naar iets in deze kamer, waarvan zij alleen besef had. Liefde, en alles, waarmee

die het hart vult. Een brandende haard.... en kleine, slaperige hoofdjes.. en de nacht, die een gordijn over den dag trok, en de gezinnen vatte in een knusse ruimte van vrede en liefde.... en dan iemand, die floot bij het tuinhekje.... die de stoep opsprong.... de deur opendeed.... in iemands armen kwam.... iemand, die frisch en vroolijk was, en recht van lijf en leden.

Al deze dingen zag Jenny, toen zij op den drempel stond van Windy's kamer, met die kale, witte, angstvallig zindelijke muren, en het smalle ijzeren bed, en dat slanke, gebroken lichaam tusschen de lakens....

„Windy, ik kom.... ik — ik kom....”

Ontroering golfde om, omvatte haar, sleepte haar mee. Zij bezweek opeens, viel op haar knieën naast het bed, begroef haar gezicht in de dekens bij zijn voeten, en snikte haar hart uit.

Windy deed zijn oogen dicht, omdat hij het niet aan kon zien. Als hij zijn hand maar op haar hoofd mocht leggen. Maar hij kon er niet eens bij. Nergens kon hij bij.

Eindelijk kwam er rust over het trillende figuurtje. De snikken werden kalmer.

Hij vroeg:

„Wat scheelt er aan, Jenny?”

Zij kon het hem niet zeggen. Het zou bij Windy een oude wond weer openscheuren. Hij had verleden jaar zijn eigen misère gehad.

„Praat wat tegen me,” zei ze.

Windy praatte. Over het leven. Die geheimzinnige vonk. Dat het in staat was tot lijden, tot gelooven, tot scheppen, tot verheffen.

„En iedereen heeft het net zoo goed als een ander. Mij doet het goed, Jenny, te weten, dat het eigenlijk niet zoozeer *mijn* strijd is — mijn persoonlijke moeilijkheid — maar de strijd van het menscheijk geslacht. Als we ver genoeg konden kijken, zouden we zien, dat alle knopen weer los worden gemaakt — dat de schalen altijd weer in evenwicht komen.”

„O, Windy — geloof je dat echt?”

„Jij dan niet?”

„Jawel, maar ik heb vanavond iemand nodig, die 't met me mee gelooft.”

En over den oorlog.

„Hoe we ons er dóór slaan.... dat ligt maar daaraan, hoeveel we binnen in ons hebben. Ik bedoel niet, dat er iets goeds voortkomt uit dat kwaad,

RINGERS
Let op den naam!

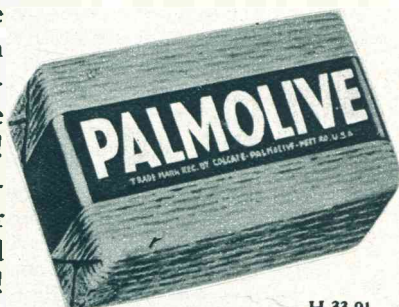
Verfijnde
melkchocolade.
Daarmede is
onze bekende
bloemenserie
compleet.

PALMOLIVE

haar kleur is een belofte!

De zacht-groene tint van Palmolive zeep is een betrouwbare belofte: van charme..., van schoonheid! Want zij wordt veroorzaakt door de zeer groote hoeveelheid olijfolie welke in elk stuk Palmolive is verwerkt. Sedert duizenden jaren staat de olijfolie bekend als een beroemd cosmetisch middel; wij behoeven dus geen verfstoffen of zware parfums te gebruiken om minderwaardige grondstoffen te camoufleren. Onze zeep geeft wat zij belooft! Daarom wordt zij nadrukkelijk verlangd door een ieder die prijs stelt op het behoud van de teint der jeugd!

H-33-91

PALMOLIVE ZEEP 15 CENT · PALMOLIVE ZEEP 15 CENT

BRIEFONDERWIJS

IN TECHNIEK · WISKUNDE · TALEN · TEEKENEN
OPLEIDING N.O. AKTEN — DIPLOMA-OPZICHTER · MEESTER-
GEZEL · MONTEUR · TEEKENAAR · MACHINIST, E.A.
PROSPECTUS, PROEFLES EN INLICHTINGEN GRATIS

ITMO — HILVERSUM No.12

DOELMATIGE PUBLICATIE

VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG
VOOR UW ONDERNEMING

MAAR OOK LOS!

Ja! U kunt de Carro's van DRIESSEN: puur of melk, niet alleen verpakt in dozen kopen, maar ook los. De prijzen der étuis bedragen f 0.75, f 0.45 en f 0.25, van de groote blikken trommel met een inhoud ad 1 pond f 1.50, terwijl ge Carro's LOS koopt ad f 0.30 per onsl in melk! In puur! In iedere chocolaterie verkrijgbaar!

DRIESSEN
DE NAAM ZEGT ALLES

Ik heet
geen „Lorre“!
Ik ben geen „Lorre“!

„Kannertegen“ laat zich niet „Lorre“ noemen - maar evenmin laat „Everlasting“ zich ooit onder 'n anderen naam aandienen. Breikatoen van de Everlasting-fabrieken afkomstig, wordt uitsluitend en alleen onder den naam „Everlasting“ en met het bekende, hierbij afgebeelde driehoekmerk verkocht.

Wanneer men het anders zegt, geloof het niet... anders verkoopt men U misschien „lorre“ in plaats van „kannertegen“

Alléén de naam Everlasting en het Trolasol-etiket garanderen waschechtheid, lichtechtheid, luchttechtheid en indanthrenechtheid.

● 46 kleuren, Indanthren-geverfd, volgens het „TROLASOL“-systeem, dat zon-, wasch- en kleurechtheid waarborgt. Plus een zeldzaam goede kwaliteit „ongebleekt“ - de moeite waard om die te proberen! Gegarandeerd gewicht 100 Gram.

Everlasting

KAN ER TEGEN!

N.V. STOOBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS · HEEZE (N.B.)

Op reis door Nederland

Vianen.

dat de oorlog is — maar wij, ieder persoonlijk, kunnen groeien door de ellende... of we kunnen ons maar door het getij mee laten slepen, zonder ons in te spannen, en dan huilen over onrechtvaardigheid. In gewone omstandigheden zouden we waarschijnlijk ook het eene of het andere doen. Ik bedoel dit: als iemand jammert, dat de oorlog hem gefnuikt heeft, zijn kans heeft weggenomen — zou die niet bij iederen tegenslag hetzelfde zeggen? En je komt nu eenmaal je leven niet door zonder tegenslag. We moeten nemen, wat we krijgen, en er van zien te maken, wat we kunnen. Zoo begrijp ik 't ten minste. De oorlog was eigenlijk 't voornaamste niet. 't Voornaamste is: wat doe je met de portie, die je krijgt. Misschien staat een mensch voor even groote moeilijkheden, als hij bijvoorbeeld rijk is en sterk en altijd geluk heeft, als wanneer hij met zijn lichaam niet voort kan."

"Maar als er nu eens geen oorlog geweest was?"

Ontzaglijke, aangrijpende, ontzettende gedachte! Niet voor degenen, die den oorlog beleefd hadden als een voorbijgaande gebeurtenis — maar voor hen, wier lichamen er door vernield waren, en die maar moesten zien, hoe ze 't verder stelden met de bijgelapte brokken van hun lichamen — terwijl ze toch nog dezelfde strevingen in hun geest, dezelfde teere verlangens in hun hart droegen!

"Windy, zou jij willen, dat we den oorlog ongedaan konden maken?"

Hij keek naar dat gebogen hoofd, met een uitdrukking op het gelaat, die Jenny nooit zien zou.

"Ik weet 't niet.... ik weet 't niet...."

Hicks was weg. Philip was ook al weg. Nu zou Bunk vertrekken.

De jongens zouden in de rij gaan staan, en eens flink hoera roepen, omdat hij zoo'n kolossaal geluk had. Zij zouden hem op den rug slaan, en de groeten meegeven aan die heerlijke wereld vol menschen en arbeid en zij zouden met al dat lawaai hun eigen ellende verbergen, omdat zij blijven moesten.

Maar Bunk wou niet eens weg. Zijn hand beefde, toen hij de riemen aantrok om het bundeltje, dat heel zijn aardsche bezit bevatte. Op deze plaats van rust had hij hartelijkheid gevonden, en meebegrip, en veiligheid. Hij had vrienden gevonden. Hij vond het geen hospitaal meer — hij was No. 80 gaan beschouwen als zijn tehuis — hij had geen ander.

In een andere kamer draaide een gramfoonplaat een van de eeuwige liedjes af: „Lied van den Zwerver". Waar moet ik heen? Ja, waar?

Buiten beroerde de wind den klimop aan den muur, en er bewogen schaduwen over de ruiten. Snel keek Bunk om, hij dacht, dat er menschen voor 't raam waren. Hij wou maar, dat hij 't niet dééd. Het waren maar schaduwen,

dat wist hij; en toch kon hij er niet aan ontkomen. Mist en wolken, en de uren van ochtend- of avondschemer, waren voor hem altijd bevolkt. Grijszedeant, die vooruit drongen, hun stalen helmen vormden een stalen dak, en daaronder was nog een dak, van bajonet-punten. Hij was een van degenen, die vechtend voortploeterden door den verstikkenden rook. En toen... was dat vreemde gebeurd. Hij sloot zijn oogen voor hetgeen hij zich niet goed herinneren kon. Iets ergs... iets dat hij gedaan had... een beschuldiging, die hem toegeslingerd werd... hij was er door buitengesloten...

Hij schokte met zijn schouders, joeg de schaduwen weg uit zijn geest. Hij nam zijn pakje en ging naar buiten.

Jenny liep met hem mee tot aan de poort. Hij keek neer op de hand, die Jenny door zijn arm had gestoken. Een bovenste beste, die Jenny. Ze had zooiets echt fijs en fideels in haar oogen, als ze je aankeek; daar kreeg je weer moed en fut van. Hij wou maar, dat hij iets voor haar kon doen; iets van belang.

Hij vroeg plotseling:

"Hoe is 't met Windy? Gaat hij vooruit?"

"Och, dat is zoo moeilijk te zeggen!" Er sprak meer uit dien kreet, dan Jenny wist.

Na een poosje van stilte zei hij: „U blijft altijd even staan, voor u zijn kamer ingaat. Ik heb er op gelet."

Jenny keek hem snel aan — en toen snel weer een anderen kant op.

"Jenny — houdt hij niet van jou?"

Het duurde even — toen schudde zij het hoofd.

"Dat kun je nooit zeker weten." Hij haalde een portret uit zijn zak, keek er naar met 'n gretigen blik, en gaf het haar toen. „Zoo denkt zij over mij ook."

Jenny zag een gezicht vol eerlijkheid en liefde.

"Maar, Bunk — láát je dat dan zoo?"

Hij strekte op een hulpeloze manier zijn hand uit. „Ik kan niet...." En door zijn oogen — hem opzij dringend — keek dat andere gezicht.... aarzelend, bang, schichtig.

Jenny bleef wachten, hopen tegen alle hoop in, dat hij iets meer zou zeggen.

Het oogenblik ging voorbij.

"Nou — 't beste, hoor, Jenny. Ik heb me hier thuis gevoeld — 't was echt prettig."

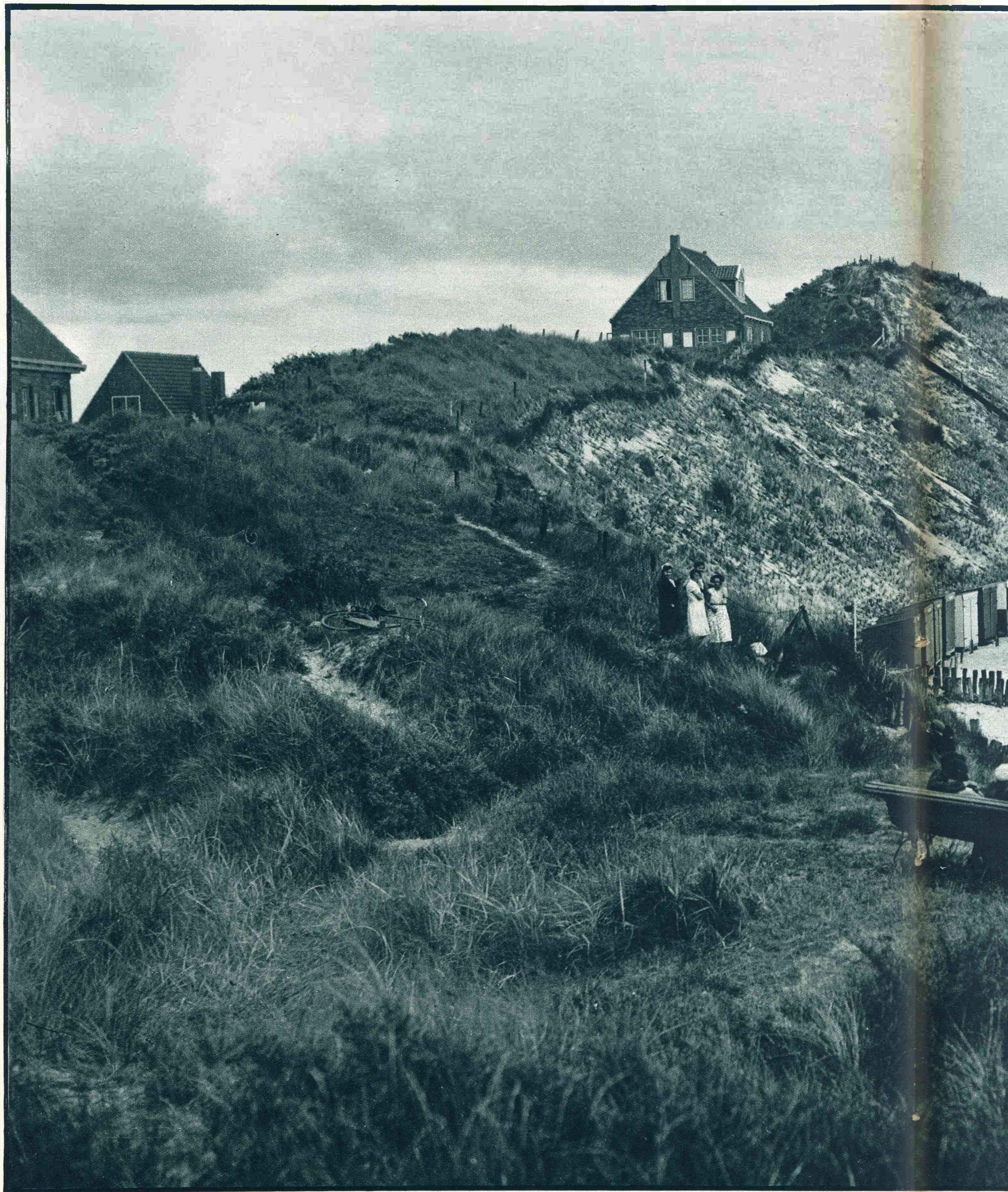
"Kom je ons nog eens opzoeken, Bunk? En zul je schrijven?"

"Reken maar...."

Hij zette ernstig zijn pet af, gaf haar een hand en hinkte weg. Wat hij geweest was of gedaan had, kwamen zij niet te weten. (Wordt vervolgd.)

Op reis door Nederland.

De „diepe" spoorweg, die bij Baarn een buitenlandsch tintje aan het landschap geeft.

LANGS 'T ZEEUWS

ZEEUWSCHE DUIN

VROUWENLEVEN

GEHAAKT VLOERKLEEDJE

Voor het gehaakte vloerkleedje waarvan de beschrijving voorkomt in ons nummer van 1 Sept. j.l. heeft men noodig:

300 gram donkergrijze, 250 gram lichtgrijze, 100 gram roode en 70 gram blauwe „everlasting” katoen.

Dit in antwoord op brieven van verschillende lezeressen.

Beige wollen mantelcostuum met garneering van geplisseerde strookjes.

DE GEBREIDE JUMPER MET POFMOUWTJES

(Uit ons nummer van 7 Juli '33).

Oplettende lezeressen zullen hebben opgemerkt, dat er bij de beschrijving der *mouwtjes* van dezen jumper een klein gedeelte twee keer werd afgedrukt, wat tot verwarring aanleiding heeft kunnen geven. Wat hier dus gedrukt staat na 44sten toer: enz. tot: Dan vervolgt men: enz. moet worden weggelaten.

Bij de beschrijving van den jumper zelf heb ik geen fouten kunnen ontdekken.

Dat een en ander gemakkelijk vergroot kan worden door meer steken op te zetten en meer toeren te breien dan de aangegevene legde ik reeds uit in 'n vorig nummer.

THÉRÈSE

eigenwijs uitsteeksel van de bovenmouw, dat met 'n paar knopen bij de schouders wordt vastgehecht.

Bij het model van onze afbeelding, een wollen herfstjapon, zijn de wijde bovenmouwen in loshangende plooiën vastgehecht, waarvan het aspect weer aan epauletten herinnert.

De garneering van dit fraaie toiletje bestaat overigens uitsluitend uit de wijze, waarop de smalle streep, in zigzaglijnen, aan elkaar is gezet. De breedte van deze japon is overal gelijkelijk verdeeld over de verschillende schuine reepen, zoodat deze oogenschijnlijk zoo eenvoudige jurk in werkelijkheid slechts met uiterste zorg en zorgvuldige nauwkeurigheid kan worden samengesteld.

'n Zwarte ceintuur met eenvoudig bewerkte zilveren gesp omsluit 't middel.

Geplisseerde strookjes worden bij de nieuwe modellen ook al gerecruteerd als schoudergarneering. Aan weerskanten van 'n glad schouderstuk vormen ze 'n paar uitsteeksel, welke alweer levendig aan epauletten herinneren.

Een dergelijke garneering vertoont ook het wandeltoilet van onze tweede foto, gedragen door Bette Davis, een der vele filmsterren van Hollywood.

Dit costuum van beige wollen stof echter is niet alleen bij de schouders, maar ook overal elders waar zoo'n versiering kon worden aangebracht met geplisseerde strookjes gegarneerd. De mouwen zijn bij de schouders aangezet op 'n wijze welke de strookjes aldaar dwingt overeind te staan, om het epauletten-effect ervan nog wat te versterken.

Bij dit beige wollen toilet worden beige handschoenen gedragen met bruine geborduurde kappen. Het bijbehorende hoedje is van bruin fluweel, gegarneerd met stiksels.

Judith Allen, eveneens 'n filmster uit Hollywood, vertoont ons 'n zwart satijnen namiddagjapon met epauletten van zilvervos. Zeer eenvoudig van coupe heeft dit toilet overigens alleen 'n garneering van sierspelden.

Fluweel zal in het komende seizoen, naar men zegt, veel worden verwerkt, niet alleen voor japonnen en hoeden of voor de garneering van beide, maar ook voor lange mantels. Om het tekort aan warmte dezer mantels voor den winter aan te vullen, hebben ze meestal nog de extra beschutting van 'n schouderkraag.

Zoo is er 'n fraai model van marineblauw fluweel met 'n cape, welke in den rug tot aan de taille reikt en van voren is afgerond tot aan den hals. De cape is omzoomd met 'n ingerimpelde strook, die bij den hals 'n opstaand kraagje vormt.

PAULA DEROSE

Zwart satijnen namiddagjapon met epauletten van zilvervos.

Gestreept middagtoilet, met een der nieuwste epaulet-mouwen.

Epuletten overal!

De nieuwe *cotelé's*, geribd fluweel en geribde wollen stof eigenen zich bijzonder goed voor het verkrijgen van 'n modern epauletten-effect.

Daar is, bijvoorbeeld, een toiletje waarvan de stof dwars genomen is, met uitzondering van 'n paar ingezette verticale plooiën in den rok en 'n eveneens verticaal geribd schouderstuk. Dit gladde schouderstuk, van voren met 'n paar knopen gesloten, loopt in rechte lijn door tot bijna 'n handbreedte over de schouderlijn heen.

Bij andere modellen van mantels en japonnen hebben voor- en achterpanden een epaulet-achtigverlengstukje bij de schouders. Ofwel de mouw zelf zorgt voor het epaulet-effect door zich over den schouder heen met een min of meer smalle reep te verlengen, of door 'n heel

● Jeugd en bekoorlijk ●

wordt U door Steiner's

„Oostersche Krachtpillen”

Zij bewerken in korten tijd mooi, gevuld en aantrekkelijk uiterlijk, alsmede belangrijke gewichtstoename. **Bloedvormend en zenuwversterkend.** Door **doctoren aanbevolen.** Gegar. onsch. Vele dankbet. 40 jaren wereldbekend. Bekroond met gouden medailles en eerediploma's. Prijs per doos (100 stuks) met gebruiksaanwijzing tegen vooruitbetaling op postgirorekening 221729 f 1.90, of onder rembours. Porto extra. D. FRANS STEINER & Co., Postbox 144, Amsterdam. C. 15.

DRAISMA VAN
VALKENBURG'S
LEVERTRAAN:
LEEWARDEN

M. Oostwoud
Franger

Zickenwagens.
Invalidenrijwiel.
OOK MET HULPMOTOR of ELECTROVOORTREKING

Het
openbaar
maken van
uw artikel is
open kaart spelen
met uw koopers

Het bekend maken
van uw artikel
is 'n bestaans-
voorwaarde
voor uw
zaak

DOCHTER HAD HUILBUIEN

Men dacht aan zenuwen....
Nu een heel ander meisje!

Een moeder schrijft:

„Drie maanden geleden was mijn 18-jarige dochter er slecht aan toe. Ze had herhaaldelijk huilbuien en was ten zeerste terneergeslagen. Daarom wilde ik het eens met Kruschen Salts proberen; ik gaf haar een halve theelepel in warm water 's morgens op de nuchtere maag en de kleine dagelijkse dosis in haar thee voor 't koffiedrinken en mid-dageten. Dat was zoo drie maanden geleden. Nu is ze flink en opgewekt en slaapt en eet uitstekend. Ze is een ander mensch. Zij krijgt nog steeds de dagelijkse dosis Kruschen Salts. Mijn man, mijn andere dochter en ik-zelf nemen ook geregeld Kruschen Salts; het is een wonder zooals men zich er minder vermoeid door voelt. Ik had erge reumatiek in mijn linkerarm en schouder en kon niet slapen van pijn en ook dat is nu helemaal verawenen: ik voel me uitstekend. Mevr. M. Z.”

De meest voorkomende oorzaak van neerslachtigheid is hardlijvigheid; het vervelende is dat men zelf maar zelden merkt dat men

aan deze kwaal lijdt. 't Gevolg is een ophooping van schadelijke stoffen die de gezondheid ernstig benadeelen. Kruschen Salts voorkomt hardlijvigheid doordat het alle afvoerorganen aanspoort om hun functies beter te verrichten; alle afvalstoffen worden op volkomen natuurlijke wijze uit het lichaam verwijderd. Verfrist het en vernieuwt bloed stroomt door Uw aderen — ge voelt U als verjongd.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C. Let op dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking, de naam Rowntree Handels Maatschappij Amsterdam voorkomt.

AAMBEIEN

In- en uitwendige, zoowel bloeddende als blinde Aambeien worden krachtig bestreden door

BOOM'S AAMBEIENZALF

Het hinderlijke
jeuken bedaart spoedig. Alleen echt met den naam BOOM. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje.

Eischt „Bi-Arlita” Lampen

112-voudige vergrooting van den dubbelgespiraliseerden gloeidraad van de „Bi-Arlita”

DE LAMPEN, DIE VOOR WEINIG STROOM VEEL LICHT GEVEN

Staat erop, dat men U de „Bi-Arlita” lamp verkoopt, de nieuwste Philipslamp, de lamp met den dubbelgespiraliseerden gloeidraad, den „bi-spiraal”. Want op dien gloeidraad komt het aan, die maakte het mogelijk, de oeconomie der Philipslampen opnieuw tot 20% op te voeren. Dit beteekent, dat tot nu toe nutteloos verspilte energie, ter

waarde van ca. 5 miljoen gulden jaarlijks, met deze nieuwe lampen wordt omgezet in nuttig licht, zeer zeker een niet gering bedrag in de nationale huishouding. U wilt toch ook deze lamp, die bij maximum helderheid weldadig, zacht licht geeft, omdat de ballon volgens een geheel nieuw procédé inwendig gesatineerd is?

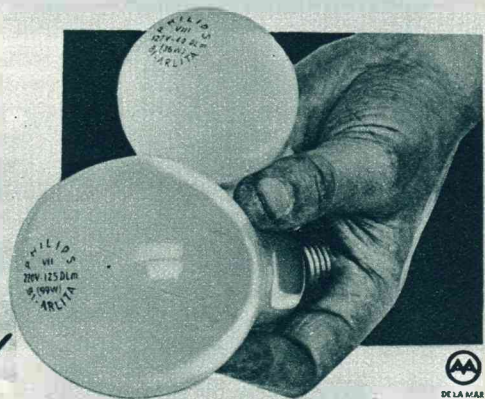
PHILIPS *Bi-Arlita*

Let op de gecombineerde Decalumen-Watt-stempeling van de nieuwe serie Philipslampen: de „Bi-Arlita” en de „Spiralta”. De „Bi-Arlita”, met edelgas gevuld, inwendig gesatineerd en met dubbelgespiraliseerden gloeidraad; de „Spiralta”, de heldere vacuümlamp met enkelgespiraliseerden gloeidraad.

Iedere gebruiker kan zelf onmiddellijk zien, welke hoeveelheid licht hij per hoeveelheid verbruikten stroom ontvangt.

125 Decalumen:
het goede lichtvolume!

Vraagt vergelijkende lichtdemonstratie met den photometer

Yer van hier. Wachtparade in de woestijn.

DE FLINKE SCHOONZoon

door
Jerry F. Bohl

Eigenlijk voelde Mack Horn er niet veel voor, zijn dochter mee naar Bangkok te nemen;

Dorry was te jong, te mooi en te romantisch. Maar wat moest hij doen? Liet hij haar in Engeland achter, dan trouwde zij misschien met een van haar talloze aanbidders; nam hij haar mee naar Bangkok, dan werd zij wellicht de prooi van een of anderen jongen avonturier uit de wildernis. Hij nam haar maar mee naar Indië; in elk geval had hij er dan oog op. Men moet niet denken, dat Horn zelfzuchtig was; althans, hij beweerde zelf van niet. Hij hield heel veel van zijn dochter. Hij wilde haar niet altijd bij zich houden; eens zou zij zeker trouwen — daar was niets tegen, maar dan met 'n jongeman van zijn keuze. Een solide jongeman, iemand, met wien hij ook zou kunnen omgaan. „Met andere woorden,” zei Dorry koeltjes, als hij over dat onderwerp begon, „u wil dat ik trouwen zal met een man, die u gezelschap kan houden met golfspelen, en u precies kan vertellen wat er hapert aan uw slag.”

Mr. Horn zweeg toen verder. Het was een feit dat hij tegen zijn knappe dochter niet erg goed op kon, en ook dat hij een slecht golfspeler was. Hij dook weg achter zijn papieren. Mr. Horn was n.l. directeur van een groote bank, waarvan het Bangkokse filiaal den laatsten tijd zoo groote verliezen had geleden, dat hij zich persoonlijk eens van den gang van zaken op de hoogte wilde stellen.

De lange zeereis was een verukking voor Dorry, maar de climax was de aankomst in de hoofdstad van Siam. Bangkok met zijn tempels, zijn weelderigen, tropischen plantengroei, zijn fel Oostersch leven, leek wel een stad uit 1001 Nacht; gebogen over de verschansing van het langzaam binnestoomende schip, sloeg Dorry het tooneel opgetogen gade. Zij werden aan boord begroet door dr. Raem, een oud vriend van Horn, bij wien zij zouden logeeren. Een typische oude heer, reeds 40 jaar in Bangkok woonachtig, die zich uit de praktijk had teruggetrokken en nu een handelsonderneming leidde. Zijn reizigers doorkruisten Siam in alle richtingen. Toen hij haar zijn harige, gebruide hand hartelijk toestak, wist Dorry meteen, dat zij hem sympathiek vond.

„Laat ik je nu nog eens waarschuwen, kind,” greep Mack Horn de gelegenheid aan, „dat de blanken, die hier wonen, zoowat allemaal avonturiers zijn. Die jongelui zijn maar zelden van dr.

Raem's karakter. De meesten zijn hier, omdat in Europa de grond hun te warm onder de voeten werd.”

Dorry sloeg haar twee koele handen liefkoosend tegen de wangen van haar vader.

„Heusch, vader, wees nu maar niet bang, dat ik er met den eersten den besten gebruiden avonturier vandoor ga. Ten eerste blijf ik nog jaren bij u, hoor; ten tweede beloof ik plechtig een man te zullen trouwen, die golf kan spelen.”

„Dat is niet mooi, om dat er nu meteen bij te halen,” sputterde de oude heer.

Zij zaten in dr. Raem's Boeddhakamer, die, behalve een of twee museumzalen, haar gelijke in de wereld niet had. Het was een ontzaglijk groote kamer, waarin dr. Raem in den loop der jaren de zeldzaamste Oostersche voorwerpen had bijeengebracht. Beroemd vooral was de verzameling Boeddhabeelden, de trots van den eigenaar, die er uren lang de opgetogen Dorry van kon vertellen. Het was trouwens een feit dat Dorry onder de betoovering van het wondere Oosten begon te raken. Terwijl haar vader op het kantoor van de bank transpireerde over allerlei boeken en documenten, onderzocht Dorry Bangkok. Zij bezocht eeuwenoude tempels en paleizen. Tevens werd zij het middelpunt van de Europeesche kolonie, zij danste en tenniste — en wees in één week tijd vijf huwelijksaanzoeken af! Zij moest bekennen, dat de Europeesche heeren in Bangkok haar tegenvielen. Hier was absoluut geen romantiek. De meesten zagen er afgemat uit; Dorry begon te begrijpen wat het tropische klimaat van de meeste Europeanen opeischte.

Zoo ging dit gedeelte van Horn's program dus volkomen naar wensch. Tot op zekeren avond Billy Corner Bangkok binnenkwam. Billy was dr. Raem's beste reiziger, die twee jaar onafgebroken het binnenland had bereisd. Dorry zou zich altijd het eerste beeld herinneren van Billy, zooals hij dien avond de Boeddhakamer binnenkwam, beschenen door het zachte licht der Oostersche lampen, terwijl uit de verte de melancholieke tonen van een onbekend muziekinstrument klonken: een rijzige jongeman, gedrapeerd in een prachtige bleekgroene, met zijde bewerkte sarong, die hij met het grootste gemak droeg; een gebruid gezicht met een paar oogen waarin iets scheen, dat bij Dorry meteen den lust opwekte, dat gezicht tusschen haar handen te nemen en het te kussen!

Dr. Raem stelde hem kortaf voor aan zijn gasten. De lach in Billy's oogen verdween, toen hij Dorry zag. Het ebbenhouten kistje, dat hij onder zijn arm droeg, viel op den vloer; hij keek haar aan, of hij in tranen zou uitbarsten.

Dorry was het eerste blanke meisje, dat hij in twee jaar zag.

„Wat heb je in die kist, Corner?” informeerde de dokter.

„Van alles; meest Boeddh'a's,” antwoordde de jongeman. „Eén zeldzame is er bij.”

Hij opende het kistje; Dorry zag een half dozijn Boeddhabeeldjes, zooals zij die nu al grondig kende. Eén — de Vastende Boeddha — had zij nog nooit gezien. Dr. Raem pikte die er uit, met de gretigheid van den verzamelaar. „Magnifiek, Corner. Is die voor mij?”

„Ja, dokter.”

Toen Billy zag, dat het meisje belangstellend toekeek wat zich nog meer in het kistje bevond, keerde hij het nerveus om, en liet den inhoud op den grond vallen. Onder de verschillende snuisterijen zag Dorry een gesneden ivoren halsketting. „O, wat is dat beeldig,” kon zij zich niet weerhouden uit te roepen. De handelaar zag haar aan met een schuwen, verschrikten lach.

„Wilt u hem mij verkoopen?” vroeg zij.

Hij pakte den halsketting onhandig op en duwde dien in haar hand. „Ik wil er geen geld voor hebben.”

„Nee, maar dat mag ik niet accepteren.” Zij keek haar vader aan. „Nietwaar?”

„Nee,” sputterde mr. Horn, „zeker niet. Noem een prijs, mr. Corner. Dan koop ik 'm.”

„Als u den ketting niet zoo van mij aanneemt, gooi ik hem weg,” zei de jongeman.

„Neem aan, Dorry,” viel dr. Raem hier in. „Ik ken Billy. Hij doet het.”

Met een triomfantelijken blik overhandigde Billy nu het meisje den halsketting.

„Maar dit, Billy,” ging dr. Raem door, een kleine godin van gesneden barnsteen met oogen van safier opvisschend, „dat is zeldzaam.” Zijn oogen begonnen te glinsteren; hij sprak zoo opgewonden, dat Dorry hem verbaasd aankeek. „Dat is niet Boeddhistisch. Een andere religie. Niet meer bekend, misschien. Minstens duizend jaar oud. Die inscriptie is te vervaagd om er zeker van te zijn, maar 't lijkt wel Arabisch. Zeldzaam, zeldzaam. Ik geef je er 500 gulden voor.”

„'t Spijt me, dokter. Ik houd dat beeldje zelf. Ik heb 't gekregen van een Annamiet, dien ik van de koorts genas.”

Grommend en met zichtbaren tegenzin gaf zijn patroon hem het beeldje terug.

„Nou, over een kwartier is 't tijd om te dineeren,” zei hij kwaad. „Ga je in de zijkamer verkleeden.”

„Flinke kerel,” zei hij toch, toen de jongeman verdwenen was. „Hij kwam een jaar of vijf geleden, gedeductionneerd door den oorlog, en vroeg me om den eenzaamsten post in het binnenland. Hij is anders dan de meeste lui hier.”

„In welk opzicht?” vroeg Dorry gretig.

„Gewoonlijk krijgen de tropen de lui te pakken. Kijk maar eens om je heen. Maar Billy niet. Een flinke, energieke kerel, gezond naar lichaam en geest.”

Dorry knikte goedkeurend. „Dat kan iedereen zien,” zei ze.

„Ik niet,” gromde Horn. „Ik geloof, dat hij net is als de rest.”

Toen hij in zijn Europeesch costuum tegenover haar aan tafel zat, zag Dorry pas goed wat een flink en knap man Billy Corner eigenlijk was. Het was duidelijk dat hij iets van zijn schuwheid tegenover haar verloren had. Hij keek haar nu recht in de oogen, terwijl hij haar vragen beantwoordde en op eenvoudige, ongekunstelde wijze van zijn gevaarlijk, avontuurlijk reizen vertelde. Het ergerde haar, dat haar vader hem zoo opvallend koel, bijna bits behandelde. Vreesde hij in Billy Corner den man ontmoet te hebben, die hem zijn dochter misschien zou ontnemen? Toch was dit niet het geval. De oude heer was prikkelbaar wegens de moeilijkheden op de bank, en Billy Corner was van die geïrriteerdheid vanavond het slachtoffer.

De volgende dagen waren pure zaligheid voor Dorry. Billy, die Bangkok door en door kende, was

de aangewezen man — ten minste dat vonden zij beiden — om haar de nog vergeten hoekjes van de stad te laten zien. Hoe het feitelijk precies in zijn werk was gegaan zouden zij geen van beiden kunnen verklaren, maar na de eerste aarzelande vraag van Billy of hij haar door Bangkoks schoonheid mocht rondleiden, waren zij onafscheidelijk. Billy was, eenmaal over zijn verlegenheid heen, een goed prater en een man in den vollen zin van het woord. Na hun eersten kus was het opmerkelijk, dat zij hoofdzakelijk de meer afgelegen en minder bezochte tempels gingen bezoeken. Dat Horn niets ontdekte, kwam vooral wijf hij het zoo druk had met zijn bankzaken. Maar zijn zesde zintuig van jaloersch vader waarschuwde hem ten laatste. Op een dag, vroeg teruggekomen van kantoor, begon hij zonder eenige inleiding:

„Dorry, kind, ik had liever, dat je niet zooveel omging met dien kerel van Corner. Je weet, ik mag hem niet.”

„Maar ik wel, vader,” zei Dorry kalm. „Daarom trouw ik met hem.”

Natuurlijk pakte de oude heer Horn uit. „Een fortuinjager, een gelukzoeker! Je trouwt niet met hem, hoor je!”

Dorry bleef kalm. „Billy is geen gelukzoeker. Hij is een man, een echte man. En ik trouw wel met hem. Weet u wat de kwestie is met u? U wil, dat ik een man trouw, waar u den baas over kunt spelen. U wil geen echten schoonzoon, maar een willig werktuig, dat u bovendien kan leeren golfspelen. Heusch, vader, als u Billy leert kennen, zult u inzien, wat een lieve jongen hij is. Ik hou van hem,” zei ze eenvoudig.

Mr. Horn liep kwaad weg, regelrecht naar dr. Raem, om daar advies in te winnen. Deze bleek zoowaar een uitstekend plan te hebben om de geliefden te scheiden. „Als ik iemand een tijdje weg wil hebben,” zei hij, „stuur ik hem altijd met een boodschap naar den Radjah van Johor. De Radjah bezit een tinmijn, die ik al 18 jaar van hem probeer te koopen. Maar ik weet, dat hij dat nooit doen zal. 't Kost drie weken om een audiëntie te krijgen bij den potentaat, en nog eens drie weken vóór hij, na veel smoesjes, weigert. 't Is een Mohammedaan, die een geweldigen hekel heeft aan Engelschen. De beste diplomaten hebben al geprobeerd de mijn van hem te koopen. Mijn boodschap aan den Radjah van Johor zal Corner minstens een vacantie van zes weken bezorgen. Waarschijnlijk meer, want de reis, heen en terug, neemt bijna twee weken in beslag.”

Mr. Horn sloeg zijn vriend van genoeg op den schouder. „Prachtig, kerel. In dien tijd zijn wij al weer op weg naar Europa. Dorry zal hem gauw genoeg vergeten zijn.”

's Avonds, tijdens het diner, gaf dr. Raem den jongeman zijn opdracht. „Als je slaagt,” besloot hij, „kan je zelf bepalen, welk baantje je bij me wilt hebben.”

Billy en Dorry wisselden een blik van schrik. Intuïtief keek Dorry daarna naar haar vader. Toen zij een triomfantelijk lachje om zijn lippen zag spelen, vernauwden zich haar groote bruine oogen. Ook Billy begreep de situatie volkomen, maar hij kon niets anders doen dan toestemmen. Zijn contract met dr. Raem liep nog twee jaar. De boodschap aan den Radjah kende hij maar al te goed. Dat was een van de meest bekende moppen, die in Bangkok de ronde deden.

Na het diner wist Dorry haar vader alleen te spreken te krijgen. Zij zag wit van woede. „O, wat vind ik dāt laf, vader! Wat gemeen! Openlijk durft u hem niet aan, maar u geeft hem een steek in den rug. Ik ken die geschiedenis van den Radjah. 't Is een voorwendsel om ons te scheiden. Het is niets voor u; zoo unfair! Ik had 't nooit van u kunnen denken — nooit!”

Verschrikt door den blik in haar oogen mompelde mr. Horn iets van: „romantische leeftijd”, en „gauw vergeten” en „bestwil”.

„U kunt niets positiefs tegen Billy inbrengen,” onderbrak Dorry. „Hij is bekwaam en eerlijk. Ik kan hem niet opgeven.”

Toen mr. Horn zijn dochter een beetje onzeker van hem zag weggaan, sprak zijn geweten wel even. Maar hij maakte zich wijs, dat hij gehandeld had uit oprechte liefde voor zijn Dorry.

Billy Corner verliet den volgenden morgen vroeg het huis om den trein naar Penang te nemen, zonder van iemand afscheid te nemen. Toen later het ontbijt voor de anderen werd opgediend verscheen Dorry niet. Zij was nergens te vinden. Het was moeilijk uit te maken of uit haar garderobe ook kleeren verdwenen waren. De politie werd gewaarschuwd; mr. Horn liep wanhopig door Bangkok; dr. Raem, die op zijn wijze veel van het meisje hield, zat versuft in zijn studeerkamer. Tegen den avond werd het geval, dat 'n smartelijk mysterie dreigde te worden, opgelost door een telegram: „Vanmorgen getrouwd. Volmaakt gelukkig. Hebben het verrukkelijk. Mijn man zendt hartelijke groeten. Vergiffenis per telegram kan ons bereiken in Orient Hotel, Penang. Veel groeten. Dorry.”

Mr. Horn maakt van de grif geboden gelegenheid om vergeving te schenken geen gebruik. Echter wierp hij zich nu met zooveel energie op de taak, die hem naar Bangkok had gevoerd, dat hij in een week alle duistere zaken had opgehelderd en een catastrofe voorkwam. Dit gelukkige resultaat verzachtte eenigszins zijn gevoelens tegenover Dorry, maar nooit, zoo lang hij leefde, besloot hij, zou hij haar man vergeven.

Na een maand keerden zij van hun huwelijksreis terug, stralend van geluk. Mr. Horn beantwoordde Dorry's hartelijken kus koel. Zij moest maar eens voelen, hoe diep zij hem gegriefd had. Den echtgenoot negeerde hij volkomen.

Op haar eerste woorden liet hij haar los, of zij hem gestoken had.

„Billy heeft den Radjah er toe gekregen om „ja” te zeggen.”

Dr. Raem veerde op uit zijn stoel. Billy grinnikte hem vrolijk tegen.

„'t Is allemaal gekomen door dat barnsteenen beeldje,” verklaarde Dorry opgewekt. „Toen u Billy met die oudbakken boodschap naar den Radjah stuurde, begon hij na te denken over wat u van dat beeldje had gezegd. Dat 't niet Boeddhistisch was, en er waarschijnlijk Arabisch in gegraveerd was. Daarna bedacht hij, dat de Radjah

een orthodox Mohammedaan was, en toen hij van een kenner in Penang hoorde, dat het beeldje de moeder van Mohammed voorstelde, speelde hij zijn troef uit. Hij gaf het beeld aan den Radjah. Die was er zoo verrukt over, dat hij met genoeg de mijn wou verkoopen. Hij gaf schitterende feesten ter eere van ons. Als vorsten zijn we behandeld.”

„Ik heb 't op schrift,” voegde Billy er aan toe. „Alles is in orde.”

„Heb ik je niet gezegd, dat hij een flinke kerel was?” zei dr. Raem opgetogen tegen zijn vriend.

„Hij heeft geluk gehad,” zei mr. Horn onwillig.

„Weet u wel,” viel Dorry liefjes in, „dat Billy, als hij slaagde, zelf een goed baantje bij u mocht kiezen? Nu, het directeurschap van uw Londensch kantoor is vacant. We hebben besloten, nietwaar, Billy, dat we dat wel ambieeren. Dat is toch goed, hè, dokter? Ja? U bent een schat. Dan zijn we meteen dicht bij vader. Die is anders zoo eenzaam, nietwaar, vadersje?”

Mr. Horn zei maar niets.

Op de boot, terug naar Engeland, had Mack Horn zijn schoonzoon nog wel niet officieel vergeven, maar zijn gevoelens waren toch zoo verzacht, dat Dorry het beste durfde hopen. Op een morgen hoorde zij beider stemmen op het achterdek; stil sloop zij nader. Daar zag zij Billy naast haar vader staan; de laatste had een afgezaagden bezemsteel in de hand; op het dek was een groote, witte stip geteekend.

„Juist,” zei Billy. „Nu den schouder nog iets meer naar achteren; het hoofd ook! Slaan!”

Suizend kwam de stok neer, een haarbreedte van de stip. Haar echtgenoot knikte goedkeurend. „Dat gaat al heel goed. Nu alleen nog wat oefenen, en u speelt een puike partij in Engeland.”

„Zou je dat werkelijk denken, Billy?” vroeg haar vader dankbaar.

Dorry sloop weer weg, zich verontwaardigd afvragend, hoe lang die golftraining al aan den gang was.

De nevel te New York trekt op en omhult de wolkenkrabbers, of de hoge gebouwen in brand staan.

D. J. VAN DER HAVE

KAPELLE-BIEZELINGE

Hofleverancier

BOOMKWEKERIJEN EN TUINARCHITECTUUR
VRUCHTBOOMEN - SIERBOOMEN
ROZEN - VASTE PLANTEN

Advies en kostenbegroting op aanvraag. Bezoek van deskundige gratis.

Prijscurant met vele gegevens op aanvraag

Onze abonné's

worden er op attent gemaakt dat zij, die voor een eventuele uitkeering ingevolge onze

Gratis Ongevalverzekering

in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten, opdat wij den gegadigden, die zulks zouden hebben nagelaten, geen teleurstelling behoeven te bereiden.

EEN WAARBORG VOOR U

Ons algemeen succes in den lande op het gebied der moderne meubileringskunst is voor U een waarborg dat ons devies:

MET ALLES GOEDKOOPER

inderdaad op waarheid berust.

Daarbij geven wij op al onze ameublementen een volledige garantie, zoodat ook de kwaliteit volkomen is gewaarborgd.

Een bezoek aan onze magazijnen zal U zeker overtuigen.

● EIKEN MET NOTEN SLAAPKAMER

met frasier commode iets zeer bijzonders, slechts 12 stuks **195.-**

● ENGELSCH EETKAMERS

grootte sorteering, lage prijzen, prima kwaliteit

269.- 295.- 325.-

● Alleen deze week, als extra reclame, Salon:

2 chesterfields, 4 stoelen, bekleed met moquette **49.-**

Begrotingen en adviezen gratis. Levering franco door geheel Nederland.

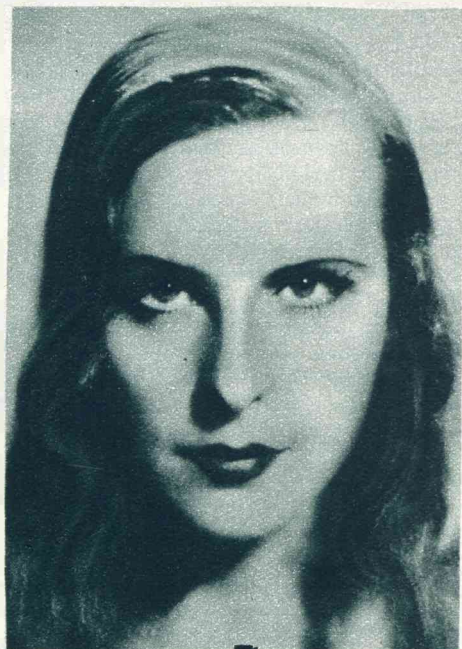
H. TER MEULEN

HOOGSTRAAT - ROTTERDAM

Hoe behouden deze filmsterren

haar **AANTREKKELIJK**

UITERLIJK ★ ★

De bekoorlijke Leni Riefenstahl zegt: „Lux Toilet Zeep is uitstekend om de huid heerlijk zacht te houden, zelfs in de Poolstreken.”

De aantrekkelijke Dolly Haas beweert: „Een zachte huid is van groot belang voor ieder meisje. Lux Toilet Zeep houdt de huid buitengewoon frisch en zacht.”

Lux Toilet Zeep wordt door bijna alle bekende filmsterren gebruikt, en zij zijn dankbaar voor dit schoonheidsmiddel, dat aan haar teint die zachte bekoorlijkheid geeft, welke voor de film onmisbaar is.

Misschien behoeft U nooit in het felle licht der schijnwerpers te treden, waarin letterlijk alles uitkomt. Maar ook U hebt recht op een frisch en jeugdig uiterlijk. Gebruik altijd Lux Toilet Zeep.

LUX TOILET ZEEP

per stuk 20 cent

pak van 3 stukken . 50 cent

12 kleine stukken . 70 cent

(voor de reis en de logeerkamer)

LEVER'S ZEEP MIJ. N.V., VLAARDINGEN

LTS 39-0113 H

Adverteeren doet verkopen

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**. Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE
Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Nederlandsch Fabrikaat

Chlorodont
maakt de tanden
blinkend wit

Ambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat:

GOEDECKE
Anusol

In roode doosjes met loodje.
Al het andere wijze men af.

Prijs per doos f 1.25 en f 2.—
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

DE GLADDE WEG

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officiële Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Kruiningen, dat daar 'n span paarden voor 'n boerenwagen op hol sloeg met het gevolg, dat het hek van de kerk en de deur van de pastorie vernield werden. Gelukkig, schrijft onze correspondent verder, was de school juist even te voren uitgegaan.

Inderdaad 'n buitenkansje. Anders was dat gebouw misschien ook nog beschadigd!

Uit Walcheren seinde men ons, dat op dit eiland is opgericht de vereniging „Viigen-eter”, welke haar aandacht schenken zal aan het ordelijk houden van het strand.

Om hygiënische redenen vragen wij bij deze aan alle gezondheidscommissies in Zeeland om toch zooveel mogelijk de paarden van het Walchersche zeestrand af te houden!

Onze berichtgever te Wolfaartsdijk telefoneerde ons, dat ambtenaren in zijn dorp tweemaal ongekeurd varkensvleesch in beslag namen en tegen beide slagers proces-verbaal opmaakten.

Wij protesteerden. Het komt ook bij de warenwet niet te pas, dat men onze vleeschhouwers vereenzelvt met knorrende viervoeters!

De Middelburgsche politie-rechter moest in zijn jongste zitting 'n klein dozijn Zeeuwen bestraffen omdat ze diverse provincie-geenooten op hun hoofd getimmerd hadden.

Streng straffen zeer gewenscht; de hoofdelijke omslag is hier al erg genoeg!

In den raad van Kortgene heeft een der leden gevraagd om verbetering van het paadje naar den achtersten ingang van het gemeentehuis, omdat het herhaaldelijk voorkomt bij het trouwen, dat de bruidjes met haar japon aan de heining blijven haken.

Hulde aan dezen man voor het signaleren van 'n mistoestand. Het is al te grof, wanneer in den echtelijken staat het kleerscheuren reeds begint bij het gemeentehuis!

Uit Zaamslag bereikte ons het curieus bericht, dat een commissienaar twintig hanen heeft afgericht om langpooten in zijn varkenshok te vangen.

Er is geen eerzucht meer in Zaamslag. Vroeger deden de menschen alles om hun haan koning te laten kraaien; nu meenen zij dat die vorstelijke beesten er zijn om vliegen te vangen.

Officieel meldde men ons uit Heinkenszand, dat de bloemententoonstelling niet kon doorgaan wegens de groote droogte. En uit Kloetinge vernamen wij, dat de schoolkinderen de plantjes, welke zij in het begin van den zomer van gemeente-wege ontvingen ter verdere opkweeking, hebben opgesteld in de gemeente-herberg.

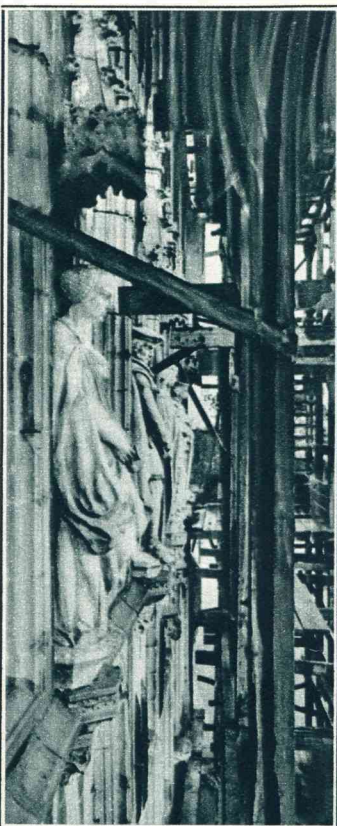
Wat er al niet voorkomt uit die droogte!

De Commissaris van de politie te Middelburg ried zijn burgers aan om de kolen, die zij van vreemde handelaren aan de deur koopen, duchtig na te wegen.

Die scharrelaars blijken zoo rechtvaardig te zijn, dat zij, precies als vrouwe Justitia, geblinddoekt hun weegschaal hanteeren!

Te Goes wordt volgende week 'n tentoonstelling der iepziekte gehouden. Daar in de hospitalen geen plaats is, worden de bedden opgeslagen in Schuttershof.

Tot de volgende week, dames en heeren!

Op het raadhuis te Veere, dat gerestaureerd wordt, werden deze week de modellen van 4 nieuwe beelden geplaatst ter beoordeeling door de Rijks Monumenten-Commissie.

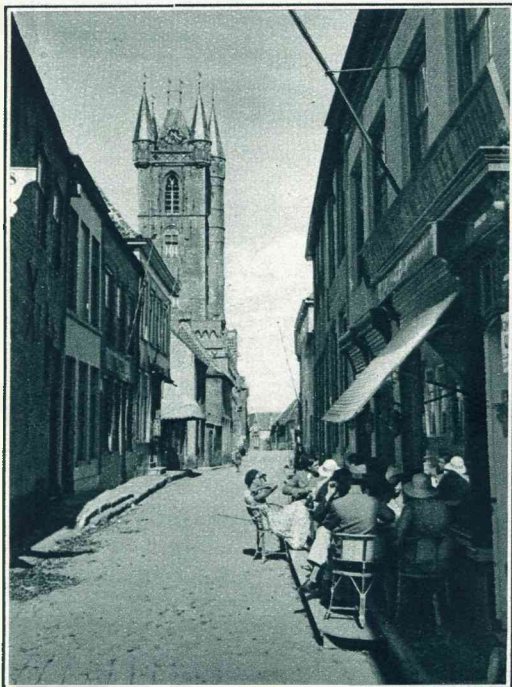

De Burgemeester van Middelburg, vergezeld door de Wethouders, bracht heden een bezoek aan de Volkstuinen van de Vereeniging „Kweeklust”. Het gezelschap met het bestuur der Vereeniging tusschen de groenten.

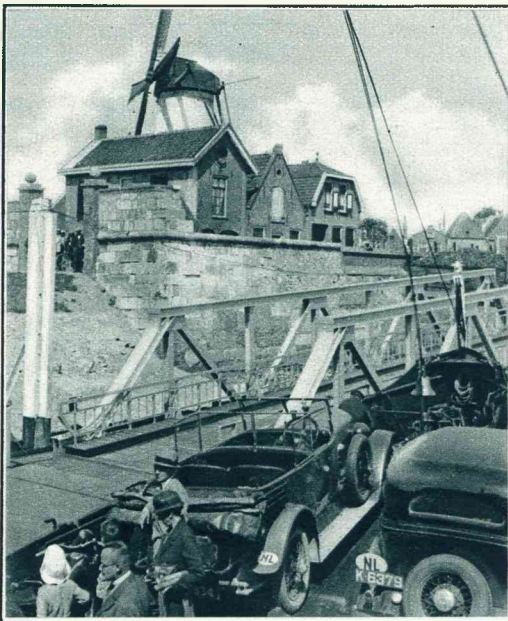
Watergebrek. Om het vee in de weide van water te voorzien worden te Gapinge per wagen tonnen aangevoerd, die op waterrijke plaatsen worden gevuld. Inmiddels is in onze provincie op vele plaatsen, waar geen leiding is, 't gebrek aan water chronisch geworden.

Zeeuwsch Nieuws

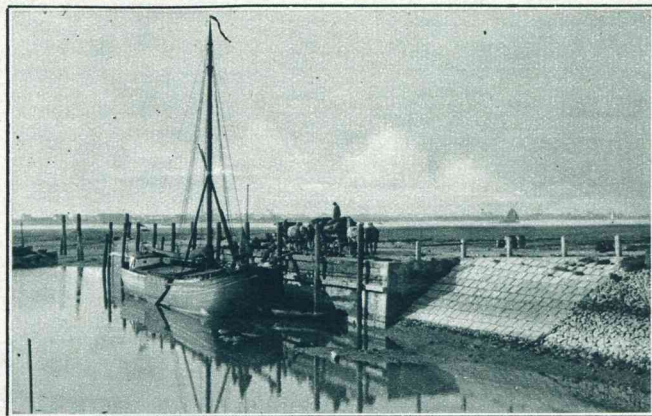

Naseizoen in Sluis en typisch kijkje in een der straten, waarlangs de vreemdelingen hebben plaats genomen.

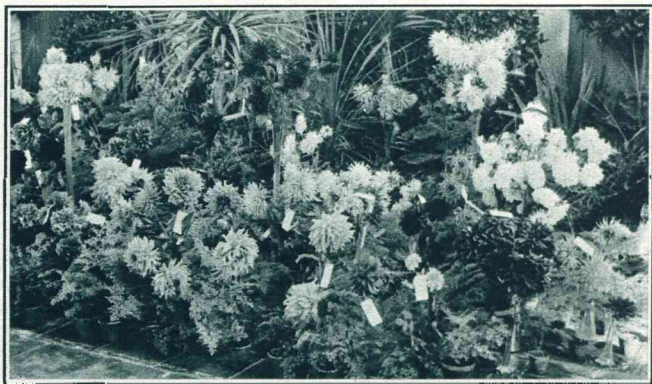
Te Aardenburg werd op Zaterdag 16 Sept. een tentoonstelling geopend van bloemen, fruit en groenten, die een zeer fraaien indruk maakte. Foto van het bestuur der plaatselijke floraliavereniging met de afgevaardigden van het hoofdbestuur na de officiële opening door den burgemeester van Aardenburg.

Een aardig kijkje op de nieuwe pontonbrug te Zierikzee met het drukke vervoer van auto's per provincialen Stoombootdienst op den voorgrond.

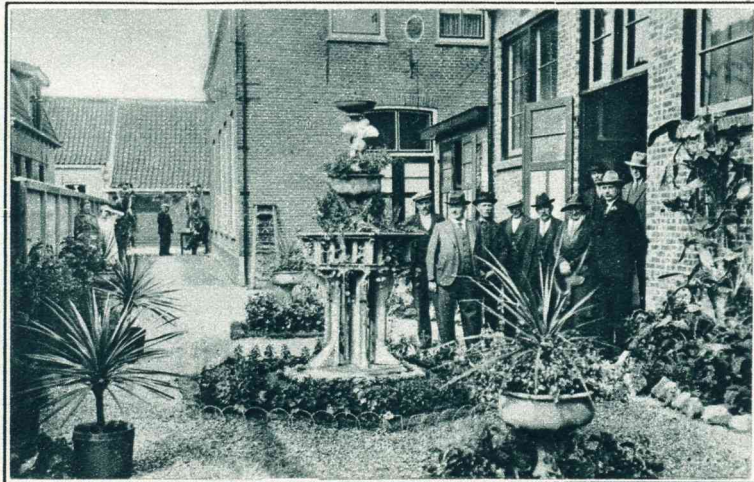
In de veel besproken haven van Anna Jacoba, waarlangs het verkeer van het vasteland met Schouwen hoofdzakelijk wordt geleid en die tot heden nog steeds als verkeersweg voor auto's onvoldoende moet genoemd worden.

Een prachtige bloemeninzending van den heer van der Plassche uit Aardenburg.

Een hoekje van de bloemen- en fruihtentoonstelling, op 15 en 16 dezer met groot succes te Ierseke gehouden. — Links op de foto de plantjes der schoolkinderen.

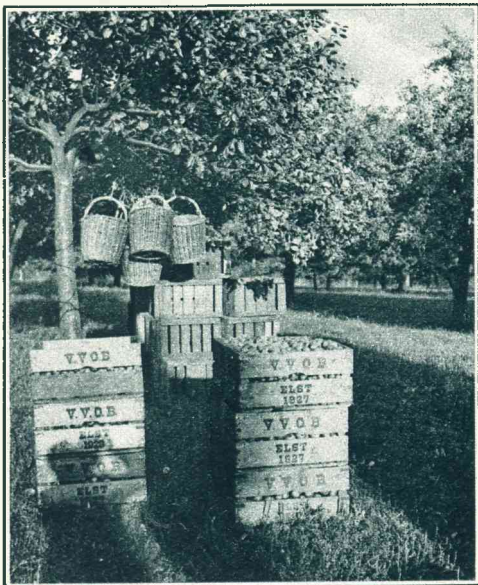
De modeltuin met fontein, die was aangelegd voor den ingang der Iersesche bloemententoonstelling. Op de foto ziet men tevens 't bestuur van Floralia en geheel rechts burgem. Gunning, die de tentoonstelling opende.

Tot burgemeester van Rilland Bath is met ingang van 25 dezer benoemd de heer P. J. Dominicus, sedert kort gemeenteontvanger van Ierseke.

De leden van „Achilles" te Middelburg brachten dezer dagen een hulde aan hun beschermvrouwe mevr. Hoegen van Hoogelands op haar buiten „Vredelust" te Serooskerke. De jeugdige leden onder leiding v. d. heer Bal geven 'n uitvoering.

Het bad te Vlissingen bereikte een record. Op Maandag 11 September kon de heer van Krieken mevr. Kuiper gelukwensen als 60.000ste bader en haar een souvenir aanbieden.

De Z. A. B. (Zeeuwsche Athletiekbond) heeft vaardigheidsproeven uitgeschreven, die Zaterdag j.l. een aanvang namen. Een der dames, mej. van Driel, bij het hoogspringen.

Bie ons op 't durp.

Ja, mie Keebette is 't ongeluk in m'n 'uus èkomme. Je kan d'r om lache of schreeuwe, of je kan glad niks doe ok, maer ik zit er mee. En julder kenne m'n toch goed genoeg om te weten, da d'r bie mien noe toch nie zo vee kwaed zit, om iemand wat in de wigt te leggen.

't Is noe zo, da 'k in plekke van één, bie alles twi vrouwen tegenover m'n vinde.

En dat wier zo'n toestand, da d'r most een end an komme. Best e'k 't mie zacht'eid geprombeerd, da begriep je. In Ouwerkerke was alles allank a wee goed, en ik zee zo van de weke an taefel: Ja, je zou we wee vrom kunne, nichte! Zou je dienke, neef? vroeg 'eur mie een effen 'ezicht.

Ja, da dienke ik net, zee ik; alle 'uzen bin a bienae wee in order, 'e 'k g'ore.

Zou je dienke, neef? zee 'eur wee.

Ik zegge: da dienke ik net, begriep je?

Mae 'eur wou niks begriep.

En zo giengde daegen mae verbie. En ik 'ieuw 't nie mee uut. Maer op een goeien dag a'k 'et gevonde. Ik gieng nae Ka van Pier, en dae praetten ik is mee, en das een goeie vriendinne van m'n.

En Ka begreep alles 'eel goed, en ze zou we is komme, zee ze. En ze kwam. Ze kwam toen a'k niet tuus was, en ze zee (dat e'k laeter g'ore):

Ja, vrouwe, noe mo'k je toch is wat vertelle.

Zo? vroeg de vrouwe, wan die is zo vréed wandochtig, en ze ging d'r bie zitte, wan ze begriep we, da t'r 'eel wat zou komme, wan Ka kom nooit bie ons over de vloere.

Ja, zee Ka, ik za ik t'r niks van zegge, maer op 't durp praete ze d'r over.

Waer over? zee de vrouwe.

E, over Keebette en die vint van joe, zee Ka.

't Wier glad stille in de keuken.

De vrouwe zat staer voe d'r uut te kieke. En ze zee eest niks.

Eindelieng stieng z'op, en ze zee: Dat e'k altied we gedocht, da Pier nie dogede!

Dat e'k noe wee nie 'ezeid, zee Ka, en ze wier benauwd, wan de vrouwe dee zo aorig. Ik vertelle alleenig mae, wazze op 't durp klesse.

Mae de vrouwe luusterde nie. En Ka zee wee:

Je mot 't nie gloove, 'oor, wan d'r za we niks van an weze, mae je mo tòch oppasse mie vremde vrouwlien over de vloer, dae kom j' altied mee op de praet. En 'eur wig.

En ik komme taus, om twalef ure, en m'n giengde ete, en ik keek is rond, en ik zee: Wae bluf Keebette noe toch?

De vrouwe zee eest niks, ze zat mae zwart te kieke.

Mae toen kwam ze los: Die is t'r vandeur.

D'r vandeur? vroeg ik, en ik was zo vee blieje, mae 'k 'ieuw m'n eige goed, om niks te laete merke.

Ja, d'r vandeur, zee de vrouwe wee, en ik weet nie, of jie d'r wat mee uutstaende g'ad 'eit, en 't kan me nie schillen ok, mae vort is ze, en vort bluf ze.

O mae.

En ze begon t' eten mie zo'n vaert da'k docht: Trek bluf je d'r nog in; mae da dee ze nie.

En Keebette is vort, en ik e' g'ore, dazze glad een nieuw 'uus 'ei laete zette, en op 't durp zu ze noe we zegge: „Das van Pier z'n centen".

Mae wazze op 't durp klesse, daer 'ei Pier nie van terug, en daer 'oudt t'n z'n eige nie mee op ok. O mae!

de groetenisse van

PIER VAN 'T HOF.

September-stilleven in de Zuid-Bevelandsche boomgaarden.

De stad Tholen heeft op 6 September Oranje-feesten gehouden, w.o. hindernisloopen voor kinderen. — Een overzicht van de baan.

Herfstkleuren langs Middelburgs singels en grachten.

Passagier Derde Klas

In een stemming van verveling en onvoldaanheid besluit Jacqueline Olmsted tijdens een boottocht langs de Amerikaansche kust een rotsachtig eilandje te verkennen, dat naar haar weten onbewoond moet zijn. Ze wil voor eenige uren ontkomen aan de lastige attenties van een welgestelden nietsnutter, die haar door haar moeder opgedrongen wordt. Door 't opkomend getij kan zij z'n motorboot later niet meer bereiken en moet op het eiland achterblijven, totdat hij haar bij het intreden der eb weer kan afhaken. Ze heeft 'n toevallige ontmoeting met een vreemden jongeman, die reeds geruimen tijd op een verborgen gedeelte van 't eiland kampeert en zich eveneens alleen waant. Bij het afscheid noodigt hij haar voor de aardigheid uit hem op zijn vakantie-reis naar Europa te vergezellen. Daar hij niet over veel geld beschikt, heeft hij slechts een derde klas passage-biljet gekocht. Hoewel ze het idee aanvankelijk als onmogelijk van zich af zet, kan ze de zonderlinge invitatie niet vergeten en bespreekt 't geval met haar pleegvader, die nogal romantisch is aangelegd. Hij geeft haar zijn toestemming en brengt haar zelf naar de boot. Jacqueline maakt een prettige reis naar Europa, doch meent zich door een jammerlijke vergissing in 't karakter van den vreemden jongeman te bedriegen. Ze tracht verstoppertje te spelen in Noord-Frankrijk, maar wordt gelukkig door haar reisgenoot ingehaald, die alles tot haar bevrediging kan uitleggen.

De prijs van een ingenaaid exemplaar in kleuren-omslag bedraagt 17½ cent — hetzelfde boek in luxe prachtband wordt tegen 70 cent ter beschikking gesteld. Onze bezorgers en agenten zijn verplicht u een exemplaar aan te bieden. Ook aan onze kantoren kunt u het hierboven besproken boek bekomen. Ter kennismaking laten wij hieronder een gedeelte volgen van deze spannende vertelling:

Wil je?" Het keurige witte jacht van Peter Gannet droeg zijn eigenaar en zijn eenige passagier door blauwgroen water, en trok een spoor van vroolijk wit schuim achter zich aan; daarin deinde en wiegelde de landingssloep, met een tusschenruimte van niet veel meer dan een meter. In de lucht was de prikkelige scherpte der Oostkust van Maine, een geur van sparren, zoutig door de zee, en de Cascoabaai lag te tintelen onder een wolkeloozen hemel. Het was midden op den middag, heet en genoeglijk, en het was laag getij.

„Of ik — wat wil?"

Zonder belangstelling, bijna kwijnend, stelde de passagier deze vraag. Met een tragen blik waren haar violet-blauwe oogen, zwaar omwimperd, naar het Zuid-Oosten gericht, waar een altijd-groen eiland oprees, evenwijdig aan de wijkende kustlijn; een eiland, dat heel alleen lag, met een rafeligen zoom van rotsen er omheen, en de donkerte van een hoog sparrenbosch in de verte.

„Heb je dan heelemaal niet naar me geluisterd?" vroeg de slaaf van het stuurrad, met meer ongeduld dan vereering. „Of je met me trouwen wilt natuurlijk!"

Boven het zwakke tsjoek-tsjoeke van den motor uit klonk een welluidende, spottende lach over de stille baai. „O, dus dat is eigenlijk de reden, waarom je me te bleek vond om te briden, zooals je tegen moeder zei! Dáárom was 't zoo nodig, dat ik een beetje de zee op ging vanmiddag! Je bent 'n leelijke bedrieger, Pete!"

De dikke Peter Gannet weigerde koppig, berouw te toonen.

„Snapte je 't dan nog niet?" vroeg hij verontwaardigd, met een bloot op zijn eerlijken gezicht. „Ze hebben 't anders allemaal al gesnapt. En ik zal je nog wat vertellen, jongedame — ze rekenen er allemaal al vast op, dat we vóór den winter gaan trouwen."

„A lemaal?"

Het meisje, dat op den boeg zat, wendde zich naar haar gastheer toe en keek hem peinzend aan. Zij was zoo blank als een lilië, en zoo slank ook, zelfs in dien langen rok en ruimen kiel, en met dien bonten zijden doek om het haar. Als de „witte paarden" niet zoo dreigend dicht bij het boord van „De Zusters" waren gekomen, zou de man zijn stuur hebben losgelaten, en naar haar toe zijn gekomen, zoo aanlokkelijk zag zij er uit, maar zij bleef zich kalm onbewust van zijn aanvechting.

„Ze hebben ons leven al aardig afgeteekend,

en in een lijstje gezet, hè Pete?" zei ze. „Ik kan me indenken, dat ze allemaal snappen en rekenen. 't Staat zoo op 't programma — speciaal bij moeder."

Een oogenblik beefde het kleine vaartuig; de sturende hand van Gannet was niet meer zoo vast als te voren. „Nu — en?" vroeg hij toch nog, zijn stem zoo effen mogelijk houdend.

Maar Jacqueline keek weer een anderen kant op, alsof een onbekende kracht haar belette, te antwoorden; zij keek weer naar het forsche steengevaarte vlakbij. Ieder alleenliggend eiland heeft iets aantrekkelijks. De betoovering, die gespreid lag over die geheimzinnig naderende massa rots en gras, heuvelland en ondoorgrondelijk woud, riep de nog onontwaakte ziel van Jacqueline Olmsted dwingend tot zich.

Het meisje was geboren en opgevoed in een maatschappelijken kring, die de vrije keuze uit alle levensvreugden beloofde. Maar in plaats van te genieten, had zij zich geduldig heengeslagen door een eindeloze reeks van verplichtingen: partijen, bals, thee-visites; salonpraat, beleefde zinnestjes, maar half gemeend; naaisters en vermoeiend passen met veel woorden; kaartspelen; en zij zag nergens een doel in. Onvoldaanheid was zich komen griffen in Jacqueline's rustige, bijna volmaakte trekken. Nu echter kwam er even een warm licht over het ovaal van haar gelaat, als een voorteken van iets nieuws en buitengewoons, van iets levends, dat ieder oogenblik in haar bestaan kon komen.

„Pete," zei ze, „ik ga dat zalige eiland verkennen. Zet me aan land!"

„Je aan — land zetten?" Hij trok de schouders op — de grillen van een meisje zijn onverklaarbaar — waarom is ze anders een meisje? En de taak van een man is — toegeven! „Zie je een plekje, waar we landen kunnen?" vroeg hij, en zijn blik ging langs het onherbergzame, brokkelige graniet. „Ik niet!"

„Ja — daar bij dat kleine inhammetje! Zie je? Maar... alleen! Dan kun jij onderwijl naar Sebasco zeilen, en een portie roomijs voor me kopen — kan nog best, vóór we terug moeten."

Langzaam steeg de kleur in de bolle wangen van Peter Gannet; hij beet op zijn zwarte kneveltje.

„Hè toe, Pete!" smeekte zij. „Stop 't maar in je thermos — dan smelt 't niet." Zij sprak voort, luchtig, maar op een toon, alsof 't een excuus was voor haar optreden: „Ik moet toch eens echt goed nadenken over die vraag van je, jongeling; al heb ik 't al een eeuwigheid voorzien!" Half andoienlijk, half schertsend trokken haar wenkbrouwen, toen de jongeman haar verbaasd aankeek. „Ik kan 't niet laten, Pete!" hield het meisje vol. „Ik kan 't écht niet laten. Hoor je dan niet, dat het me roept?" En als vreesde ze, dat hij zich ergeren zou aan dien aandrang, ging ze lachend voort: „'t Is gewoon een paradijs!"

Gannet mopperde, onverstaaenbaar, liet echter zijn vaartuig in rechte lijn het aangewezen plekje naderen, en toen Jacqueline bemerkte, dat hij toegaf, viel de trage stemming geheel van haar af. Zij bleef maar praten, met vroolijk-heldere stem, als aanmoedigende begeleiding van zijn sturen.

„Als je in den winkel komt, moet je naar Jimmy vragen. Zijn achternaam weet ik niet. Maar je herkent hem direct, want hij praat erg langzaam; hij is in Maine geboren, zie je, en hij is tot in merg en been eerlijk en hartelijk; dus zorg alsjeblieft maar, dat je 't niet vergeet!"

„We zullen zien," zei Gannet twijfelachtig.

„Er zal wel een massa kinderen van inboorlingen om dien chocola-automaat heen hangen, die alleen 's winters werkt... ze stoppen er maar aldoor geld in, en dat zijn ze gewoon kwijt. Snap je gewoon niet. Als Jimmy je helpt, krijg je 't meeste. Een kersen-coupe is zalig, Pete, als ze 't hebben, maar sinaasappel of ananas of vanille is ook goed. In ieder geval een dubbele — en in je thermosflesch doen — die is wijd genoeg van boven."

Het meisje was al bezig, met de eene blanke hand na de andere, de sloep langs zij van het jacht

te trekken; zij liet zich zakken en klom er in, vóór Peter verder had kunnen komen dan de machine stopzetten, want het werd gevaarlijk ondiep. Hij keek haar na, met een gezicht vol echt mannelijke somberheid, terwijl zij met makkelijke slagen wegroeiende, en het smalle, fjord-achtige inhammetje ingleed. Toen zij daar aan het einde was, sprong zij op een platten steen, die misschien in vroeger eeuwen door zeeroovers als stoepje was neergelegd. Lenig en handig legde zij de sloep vast aan den stam van een eenzamen ceder, die door den wind zoo verbogen was, dat het wel 'n moe oud wijfje leek.

„Kom me hier over een uurtje maar halen, wil je?" riep zij, toen zij klaar was, en den ontevreden zeevaarder toewuifde. „En je moest maar een brood en wat worstjes meebrengen, om ons in 't leven te houden, tot we thuis weer wat krijgen!"

Hij bleef kijken, terwijl hij de machine weer op gang bracht, maar zij was bijna onmiddellijk buiten gezicht, en haar lach van bevrijding klonk spottend, steeds verder en verder. Haar voeten bestegen met rustige zekerheid de klippen, haar slanke figuurtje verdween. Gannet beet weer op zijn zwarte kneveltje en zijn volle onderlip.

Toen hij den steven van zijn vaartuig wendde, schold hij zichzelf uit voor idiot, en vroeg hij zich af, hoe dikwijls hij zooiets nog beleven zou; wie weet hoe vaak het meisje, dat hij lacht te trouwen, nog zin kreeg in zoo'n onverwachten ontdekkings-tocht. Misschien vond Jacqueline 't interessant aan haar kennissen te kunnen vertellen, dat zij was gaan nadenken op een onbewoond eiland, eer zij het besluit had genomen, met bouw Gannet te worden.

Als hij haar had kunnen volgen, zou hij dadelijk begrepen hebben, dat het volstrekt haar bedoeling niet geweest was, over hem te gaan nadenken!

Het eiland had haar aangetrokken, en haar geroepen, precies zooals zij gezegd had. Toen zij er goed en wel op was, deed zij niets dan diep adem halen, en zij was blij, dat ze ontsnapt was aan het voorgeschreven programma, blij, dat zij leefde en alleen was.

Wat een paradijs! Alles was er: bosschen, rotsen, weiden — ja, zelfs een ruïne — een eenzaam huis, dat totaal vervallen was, maar toch nog dapper, met loodrechten muur, naar het ondoorgrondelijke Oosten en het verre Frankrijk gewend bleef. Wie zou hier gewoond hebben? Wanneer en waarom? Dát daar — waren dat de overblijfselen van een put? Welke handen hadden met taaien ijver die ruwe steenen afscheidingen gebouwd — afscheidingen leken het, om schapen te beletten, af te dwalen — en welke diepbedroefde vrouw had haar kindje verloren, jaren geleden, en het neergelegd onder dien steen, ruw gefatsoeneerd om die smartelijke herinnering vast te leggen?

Verbaasd en eerbiedig ging het meisje verder. Toen klom zij vlug tegen een puntige rots aan, tot het uiterste punt, waar haar voeten steun konden vinden, en slank, bevallig teekende zich haar gestalte af, hoog boven de branding. De zoute lucht blies haar wangen rood, liet de einden van haar sjaal opwaaien...

Waaide haar sjaal op? Zij werd strak oplettend. Zou er onweer komen? Heel even leek het haar, dat de hemel donkerder werd, dat de lucht anders aandeed en de zee zich in een andere maat bewoog; maar toen zij opkeek naar den hemel, zag zij niets dan blauw, daar zag zij weer geruststelling in, en zij lachte luidop.

Als ze hier eens voorgoed kon blijven! Maar helaas — over een uur werd zij teruggehaald, door Peter, en die bracht den gewonen gang van haar programma-leventie weer mee, als hij met het roomijs en het brood kwam.

Met een zucht beseffend, hoe kort haar vakantie was, ging zij verder het land in; zij koos een gevaarlijk pad over scherpe, zonderling gevormde gesteenten, om poelen met veenbessen heen, naar den rand van de massa's dennen, wier laagste takken langs den grond veegden.

Stilte. Wat een stilte! Wat een heerlijkheid, heelemaal uitgestrekt te staan op een zoo hoog mogelijk punt, en haar armen uit te strekken, meester te zijn over alles, vrij te zijn uit die gevangenis van dagelijkse aanstellerij en plichtjes en verbodjes, waarin zij zat opgesloten! Nu was zij precies even vrij als die trotsche arend, die met wijd opengespreide vleugels dicht over haar heen zweefde, met wijde bogen...

De voetbalcompetitie is begonnen. Wij plaatsen hier het elftal van Terneuzen, dat op den openingsdag een groote en min of meer onverwachte nederlaag tegen Vlissingen leed.

Wat is Vlissingen van plan? De ploeg, welke wij hier plaatsen opende de competitie met een 4-0 overwinning op Terneuzen. Een goed begin!

ZEEUWSCHE SPORT

Weer heeft Longa kunnen zegevieren over Middelburg. Wij hebben 't verwacht en dat het met flinke cijfers zou zijn was evenmin te verwonderen, daar 't elftal, dat Middelburg naar Tilburg moest zenden, niet gaaf kon zijn. Al de kleine ongelukjes van een vorigen vriendschappelijke wedstrijd moeten zich in den eersten, uit den aard der zaak zenuwachtigen kamp hebben doen gevoelen. Na het slechte seizoen 1932—1933 was de hoop gevestigd op een sterk en goed begin van het nieuwe seizoen. Volgenden Zondag komt Middelburg tegen M.V.V. te staan, ook lang geen gemakkelijk tegenstandster. De Maastrichtenaren zijn niet zoo eenvoudig te slaan en het zal Middelburg heel wat krachtsinspanning kosten om Zondag in de Nadorst eenige winst te behalen.

De groote Zeeuwsche match tusschen Vlissingen en Terneuzen heeft voor ons een groote verrassing opgeleverd. Gezien de verrichtingen van Terneuzen en Vlissingen konden wij niet anders verwachten dan een fiksche overwinning der Terneuzen-ploeg. Het was echter anders uitgerekend door Vlissingen en de Rood-Witten zonden de Zeeuwsch-Vlamingen over water met een flinke 4-0-nederlaag. Het was een verdiende overwinning, doch de cijfers geven niet juist weer de krachtsverhouding tusschen de beide elftallen. Vlissingen heeft een heel kleine overwinning verdiend, doch geen 4-0-zege. Terneuzen viel in dezen wedstrijd geducht tegen en het is te hopen, dat deze wedstrijd niet als maatstaf genomen moet

worden voor het berekenen van de kansen der beide elftallen, want al heeft Vlissingen dan ook gewonnen, geen van beide ploegen heeft een spel gedemonstreerd, dat de verwachting op een vooraanstaande plaats in de competitie van dit seizoen rechtvaardigt.

Axel heeft zich met niet minder dan 5-1 laten kloppen door R.B.C. Het was te voorzien, dat de oude ratten in Roosendaal zich niet door de jonge Zeeuwtjes zouden laten vangen. Het moge voor de Axel-mannen echter een genoegdoening zijn, dat in dezen eersten competitie-wedstrijd Axel ook een woordje meegesproken heeft, want voor de rust heeft deze wedstrijd zeker vele aantrekkelijke momenten gehad, dank zij het op-en-neer-gaande spel, waarbij beide partijen om beurten in den aanval kwamen. Met de rust was de stand gelijk, doch daarna heeft R.B.C. het spel in handen genomen en had Axel niet veel meer in te brengen. De eerste helft van den wedstrijd heeft evenwel de

De voetbal rolt weer! Kiekje uit de match Vlissingen—Terneuzen. Schermutseling in het veld bij den strijd om het „bruine monster.“

overtuiging gegeven, dat Axel in de tweede klasse mee kan doen.

A.s. Zondag de groote match Terneuzen—Axel. Terneuzen wordt geducht aan den tand gevoeld, met twee zeer moeilijke wedstrijden tegen de beide provinciegenooten achtereen. Voor welk een verrassing zullen we Zondag weer te staan komen. Wij hebben het meer gezegd; dergelijke wedstrijden hebben altijd een uitslag omgekeerd aan dien, welken men verwacht. Theoretisch moeten wij Terneuzen a.s. Zondag de beste kans geven, doch het is in het geheel niet uitgesloten, dat Axel door hard zwoegen opgewassen blijkt tegen Terneuzen, dat door de nederlaag van j.l. Zondag er moreel niet op vooruitgegaan zal zijn. Het wordt voor den scheidsrechter een moeilijke wedstrijd en veel zal van de leiding afhangen of deze wedstrijd een goed verloop krijgt. Wij hopen er het beste van en zien met belangstelling den uitslag tegemoet.

Zoo is de eerste slag geleverd. Aan den eenen kant bracht de eerste wedstrijd vreugde, in andere kampen heerscht verslagenheid. Nog is er weinig te zeggen van het verdere verloop, doch één ding is zeker: de overwinnaars van j.l. Zondag hebben in die overwinningen een flinken moreele steun.

De wedstrijd Vlissingen—Terneuzen (4-0). Moment uit den strijd tijdens een hoekschip op het doel van Terneuzen.

HET GEHEIM VAN ELLERSLIE

DOOR G. FREDERICK-HEARD

Toen hij 's morgens de eetkamer binnenkwam, vond hij daar Edna Thornton alleen; er kwam een zekere verdrietigheid in hem op, toen hij den bloos waarnam, die haar mooie trekken kleurde.

Wel had hij haar vrij duidelijke attenties bewezen, omdat het niet anders kon, maar hij had niet gewild, dat zij van hem zou gaan houden.

„Hoe is 't met juffrouw Heath?” vroeg hij luchtig, na den gewonen morgengroet.

„Veel beter gelukkig — en handelbaarder ook. Ze is van plan, vanmiddag beneden te komen.”

De dokter hoorde deze mededeeling met blijdschap, hij had geen betere schikking kunnen wenschen. Hij had gehoopt, dat juffrouw Heath zich in den namiddag vertoonen zou. Zijn oogen schitterden.

„Dat doet me plezier. Ik heb haar de laatste dagen haast niet gezien. Wij moeten maar eens ons best doen samen, om 't haar zoo aangenaam mogelijk te maken.”

„Dat zal helaas niet kunnen. Ik moet weg, om een paar zaken te behandelen.”

Dit bericht scheen Oswald teleur te stellen; hij vroeg, of Plashet die boodschappen niet kon doen.

„Ik denk het haast niet. Eigenlijk hooren die vervelende besognes meer bij zijn werk dan bij 't mijne, want hij is secretaris — en dat heb ik ook tegen juffrouw Heath gezegd. Maar zij wou eenvoudig niet naar me luisteren. Zij vertrouwt die dingen aan niemand anders toe dan aan mij — u zult het dus vanmiddag zonder mij moeten zien te stellen.”

Een betoverend lachje liet haar witte tanden zien.

„Enfin — wat moet, moét dan maar,” zei hij spijtig, met een gezicht, alsof hij zich met tegenzin in het onvermijdelijke schikte.

Toen kwam Agnes binnen, bijna op den voet gevolgd door Plashet. Aan diens kalmen glimlach zag Oswald, dat hij nog geen bezoek had gebracht aan de roode kamer.

Vóór zij plaats namen aan de ontbijttafel, bleef de secretaris even zacht met juffrouw Thornton staan praten. Hierdoor vond Oswald de gelegenheid, Agnes te vertellen, dat hij na het ontbijt even weg wilde.

Met een knikje gaf zij te kennen, dat zij hem begreep en handelen zou volgens zijn aanwijzingen, hoe onaangenaam het haar ook zijn mocht. Toen zij zaten en haar hatelijke aanbieder, als gewoonlijk, aangaf, wat zij noodig had, dankte zij hem meer dan eens met een glimlach en bracht hem zoo in den waan, dat hij eindelijk eenigen indruk op haar gemaakt had.

Na het ontbijt ging juffrouw Thornton de kamer uit, om de huishoudster de noodige orders te geven, en terwijl Agnes met Plashet bezig was, een plaatwerk te bekijken, maakte ook Oswald zich uit de voeten. Haastig begaf hij zich naar het telegraafkantoor, om de twee telegrammen te verzenden, die hij 's nachts had opgesteld.

Toen dit gebeurde was, repte hij zich naar het hotelletje, gaf den kastelein den brief, dien hij eveneens gereed had, en verzocht hem, dien te overhandigen aan een zekeren meneer Simpson, die daar in den loop van den middag zou aankomen.

VI. SCHRIK

„Ik heb van de week een paar nieuwe duetten besteld — ze zijn gisteravond gekomen. Wilt u ze even met me doorspelen?”

Het was Plashet, die dit vroeg.

Met diepen weerzin stond Agnes op. Zij had Oswald beloofd, dien man bij zich te houden, maar inwendig huiverde zij, toen zij hem volgde naar de kamer, waar de piano stond.

Zij vroeg zich af, of haar geliefde wel begreep, hoeveel inspanning het haar kostte om zich te beheerschen en natuurlijk te gedragen, als zij alleen was met dat onverdraaglijke wezen. De onberedeneerde vrees, die ze in zijn gezelschap altijd voelde, verdrong nu alle andere gevoelens in haar, en wou zich maar niet opzij laten zetten.

Zij voelde zich ineenkrimpen, zoo vaak zijn handen bij het omslaan der bladen met de hare in aanraking kwamen, en iedere blik uit zijn oogen gaf haar een gevoel van ijzige kou.

Opeens begreep zij, dat het een fout was geweest, met hem mee te gaan hierheen, en dat hij haar dit gevraagd had met een heel ander doel dan het inzien van nieuwe muziek.

Hij zou verliefd gaan doen, en er greep haar een groote angst aan, toen zij bedacht, hoe weinig hem op dit oogenblik in den weg stond.

Oswald was uit, en Edna Thornton zou hen waarschijnlijk den eersten tijd alleen laten. Haar handen gleden weg van de toetsen, en wanhopig draaide zij rond op den pianostoel om hem te vragen:

„Moet u niet naar juffrouw Heath? Ik houd u maar van uw werk af — wie weet, hoe lang zij al op u zit te wachten.”

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Dr. Oswald Heath gaat naar het afgelegen landhuis Ellerslie, op uitnodiging van zijn tante, juffrouw Heath. Aan het station ontmoet hij Agnes Delmont, wier moeder op Ellerslie huishoudster is; zij is ongerust, omdat zij langen tijd niets van haar moeder gehoord heeft. In het landhuis vinden zij juffrouw Heath, haar pupil juffrouw Thornton, en haar secretaris Plashet, een onaangenaam mensch, die zijn genegenheid op onhebbelijke wijze aan Agnes opdringt. Hij tracht voortdurend met haar te musiceeren. De secretaris evenwel blijkt een schurk te zijn, die de moeder van Agnes op een kamer in het kasteel opgesloten houdt. Oswald ontdekt het en bevrijdt de moeder van zijn verloofde. De ontmaskering van de bandieten zal door zijn toedoen spoedig volgen.

Agnes dacht totaal niet meer om haar belofte aan Oswald. No. 5
De vrees had al het andere uit haar besef weggewischt.

Hij glimlachte, en zette kalm een ander muziekstuk op het lessenaartje. „U houdt mij heelemaal niet op. De lieve oude ziel heeft me vrijaf gegeven tot vanmiddag — dan komt ze mij in den salon verdere orders geven.”

„Ik geloof, dat u een buitengewoon makkelijk baantje hebt. Ik heb u nog nooit zien werken. U schijnt niets te doen te hebben, dan...”

„Aan jou denken en van jou droomen,” vulde hij snel aan, en het was hem aan te zien, dat hij aan geen voorzichtigheid meer dacht. Hij greep haar handen, en sprak vlug voort: „Als ik het drukker had, zou er van mijn werk niets terecht komen, want jij neemt al mijn gedachten in beslag. Overdag en 's nachts zie ik niets anders dan jouw lieve gezicht. Al wat ik hoor, is de melodie van jouw stem. Ik kan niet langer wachten — ik moét je spreken over mijn groote, krankzinnige liefde.”

„Ik ben blij, dat u zelf het woord krankzinnig gebruikt,” antwoordde zij, hijgend en met bleke lippen. „Uw gezond verstand moest u zeggen, hoe hopeloos het is... dat ik uw gevoelens nooit zal kunnen beantwoorden.”

„Ik heb geen verstand, als 't over jou gaat, en mijn liefde is alleen krankzinnig, omdat ze zoo sterk en gloeiend is. Waarom zou ze hopeloos zijn? Misschien houd je nu nog niet van me — maar je zult en je moet van me houden — ik zal je er toe dwingen!”

„U praat onzin. Ik zal nooit op die manier over u denken. Dat weet ik zeker. Het spijt me in zekeren zin, maar u zult in ieder geval toe moeten geven, dat ik u nooit heb aangemoedigd. Ik heb u duidelijk probeeren te maken, dat er nooit iets van komen kon.”

„Dat kan wel, en het zal ook! Niemand of niets anders dan de dood zal je van me afnemen.”

„Dat is óók onzin. Er kan geen kwestie zijn van afnemen, wat u niet hebt.”

„Ik wil en ik zal je hebben. Ben je nu heusch zoo onnoozel, om te denken, dat een man als ik zijn liefde zoo maar in een hoek laat schuiven?”

Met een snelle, onverwachte beweging nam hij haar in zijn armen, en hij drukte haar met zooveel kracht tegen zich aan, dat zij nauwelijks adem kon halen.

Maar gelukkig voor Agnes kwam Edna Thornton op dat moment binnen; zij liet 'n kort, helder lachje hooren, toen zij de twee zoo dicht bij elkander zag. „Neem me niet kwalijk, dat ik stoor, maar...”

„Ik ben zielsblij, dat u komt!” riep het verontwaardigde meisje, achteruit springend, toen de greep van den geweldenaar verslapte. „Was u maar een beetje vroeger gekomen — dat had me de beleedigen van dien gemeenen lafaard bespaard! Als ik een man was, zou ik hem ranselen, tot hij om genade schreeuwde!”

De vroolijkheid verdween uit het gezicht van Edna Thornton, terwijl zij in die fonkelende oogen keek en de woede zag, die Agnes van 't hoofd tot de voeten deed trillen.

Er kwam een eigenaardige verandering in haar gelaatsuitdrukking, en spottend zei ze:

„U durft nogal wat te zeggen! Omdat een man verliefd op u wordt, is hij toch zeker nog geen gemeene lafaard?”

„Probeert u het maar niet recht te praten. Als een man van een meisje houdt, beledigt en kwetst hij haar niet. Van dit oogenblik af weiger ik absoluut, met hem alleen te blijven.”

„Ik denk niet, dat u daar veel over te zeggen hebt. U bent geen baas op Ellerslie, voorzover ik weet.”

„Nee, dat is zoo; maar ik zou wel eens willen weten, wie hier dan wel baas is. Aan 't geen er zoo op te merken valt, is er geen wijs uit te worden,” was het antwoord.

Agnes had duidelijk bemerkt, hoezeer het Edna Thornton ergerde, dat zij Plashet had afgewezen; maar waarom ergerde zij zich daarover? Wat kon het haar aangaan?

Er werd een blik van verslagenheid gewisseld tusschen Edna en den secretaris, en opeens sprak de eerste, met groote koelheid:

„Ik geloof niet, dat dit huis groot genoeg is, om een persoon te herbergen, die er zulke eigenaardige opvattingen op nahoudt — en die zóó hoog over zichzelf denkt, dat zij de liefde van een eerlijk man als een beleediging beschouwt.”

„Ik geloof, dat alleen juffrouw Heath er iets over te zeggen heeft, of ik hier kan blijven of niet,” gaf Agnes uit de hoogte ten antwoord. „In ieder geval denk ik niet over heengaan, vóórdat ik haar gesproken heb.”

„Dan zal het heel gauw gebeuren. U kunt haar vanmiddag spreken. Ik denk niet, dat zij u nog een nacht

onder haar dak zal dulden, als zij gehoord heeft, wat ik haar te vertellen heb," snauwde juffrouw Thornton.

De koude, minachtende blik week echter plotseling van haar gelaat, toen Oswald verscheen; de stralende glimlach, waarmee zij hem begroette, was voor Agnes een openbaring.

Een paar minuten later, toen Edna even met Plashet stond te praten, een eindje van de andere twee af, zei ze zacht:

„Als ik je een raad mag geven, zorg dan, dat dat meisje niet alleen met Oswald Heath kan praten. Ze schijnt gevaarlijk te worden, en je kunt nooit weten, wat ze hem voor zou praten. Ga maar met hem schaken, tot het tijd is om te lunchen."

„Goed," antwoordde Plashet met een somber gezicht.

Eerst toen zij de kamer verlaten had, dacht hij er aan, dat hij nog een bezoek moest brengen aan zijn gevangene. Na een minuut overleg met zichzelf kwam hij tot de conclusie, dat het even goed na de lunch kon. Hoe langer hij haar gebonden liet, hoe beter; dan zou ze wel oppassen, dat ze niet weer begon te schreeuwen in den nacht.

Er kwam een zekere voldoening in zijn wreede hart bij de gedachte, dat hij op de moeder wreken kon, wat de dochter hem aandeed.

Oswald ging aanstonds in op de uitnodiging van den secretaris, om te schaken; zij hielden niet op met spelen, voor zij aan tafel geroepen werden.

Na de lunch repte juffrouw Thornton zich weg, om zich gereed te maken voor de boodschappen, die zij te doen had. Vóór zij de kamer verliet, boog zij zich over den stoel van den secretaris en fluisterde hem toe:

„Laat ze niet alleen!"

Zij ging, en het uur dat volgde, brachten Oswald en Plashet door met een gedwongen gesprek, terwijl Agnes een paar kranten zat door te kijken, en luisterde naar het gekletter van den regen tegen de ruiten.

Toen kwam juffrouw Heath binnen, en de secretaris schoof ijverig een stoel voor haar aan bij den haard. Huiverend trok ze haar wollen sjaals dicht om zich heen en klagend zei ze:

„Wat is 't toch vreeselijk koud! Ik heb spijt, dat ik het arme kind met zulk weer heb uitgestuurd." Met een onaangename blik naar Plashet ging zij voort: „Als jij maar half zooveel hersens had als zij, had ik jou kunnen sturen."

De man bleef kalm zwijgen. Oswald pookte het vuur op, en terwijl hij dit deed, merkte Agnes op, dat zijn mond trok en zijn oogen schitterden van opwindning. Wat kon dat beteekenen? Zij had een voorgevoel van schokkende gebeurtenissen.

Er werd op de deur geklopt, en de dienstbode kwam zeggen, dat een heer, die zijn naam niet wou zeggen, dokter Heath wenschte te spreken.

„Weet je zeker, dat hij mij bedoelt?"

„Jawel, meneer."

„Wie kan dat zijn? Ik moest maar even gaan kijken. Wilt u me een oogenblik excuseren?"

„Ja zeker," gaf de heesche stem van de gastvrouw ten antwoord. „Als hij ver weg komt, vraag dan maar, of hij een kopje thee mee wil komen drinken. De thee zal dadelijk wel komen."

Hij bedankte haar en ging. De oogen van Plashet volgden hem, met een vage onrust.

Bijna onmiddellijk kwam hij terug, vergezeld door een heer met grijze haren en twee stevige kerels met scherpe oogen, die zonder meer hun eigen plaats gingen innemen, de één bij het raam, de ander bij de deur. Oswald ging met den ouden heer dwars de kamer door, en naar de oude dame wijzende zei hij:

„U bent al meer dan veertig jaar de advocaat van juffrouw Heath. Wilt u me even zeggen, of dit uw cliënt is?"

„Absoluut niet!" kwam zonder aarzeling en met nadruk het antwoord.

„Wat beteekent die malligheid?" vroeg Roland Plashet, en hij sprong op.

„Die malligheid beteekent, dat het spelletje uit is," gaf Heath koel ten antwoord. En streng ging hij voort, tot de oude dame sprekend:

„Juffrouw Thornton, ik moet u verzoeken, die sjaals af te doen en uw bril af te zetten en de rest van uw onhandige vermomming te verwijderen. Uw plan is jammerlijk mislukt, en er zit niets anders voor u op, dan zoo kalm mogelijk in uw nederlaag te berusten."

VII. BESLUIT

Juffrouw Thornton was niet in staat tot een andere houding dan eene van zéér kalme berusting, want toen Oswald gesproken had, was zij in zwijm gevallen, en ze zou van haar stoel gegleden zijn, als Agnes niet te hulp was gesneld.

Toen zij weer bijkwam, miste zij de ontsierende pruik, de sjaals en den bril — van haar vermomming was niets over dan de kleurstof, waarmee zij haar huid donkerder had gemaakt.

Oswald bracht haar een glas wijn aan de lippen en zei haar, te drinken.

Zij gehoorzaamde als een kind — en huiverde toen, want zij zag, dat Plashet geboeid stond naast een der twee rechercheurs.

Zijn trekken drukten een duivelachtige woede uit; de man naast hem glimlachte even, toen hij zijn gevangene zag worstelen om zelfbeheersching.

De eerste woorden, die de jonge misdadigster sprak, waren tot Oswald Heath gericht.

„Hoe bent u er achter gekomen?"

„Bij stukjes en beetjes. Den eersten avond, dat ik hier was, vermoedde ik al iets. Den tweeden nacht hoorde ik een meisjeslach, die uit de kamers van juffrouw Heath kwam, en dienzelfden lach hoorde ik weer, toen ik met u kennis had gemaakt. Bovendien twijfelde ik aan het verhaal over den dood van

Margaret Delmont en ik ontdekte al vlug, dat zij niet mee was geweest naar Cannes; toen zei mijn verstand me, dat er een zeer ernstige reden moest bestaan voor die misleiding, en ik besloot dat geheim te ontsluiten, om wille van juffrouw Delmont. Ik lette scherp op u, zoo vaak ik de gelegenheid kreeg, en toen ontdekte ik, dat u een pruik droeg, en dat u daaronder blond haar had, dat slecht paste bij uw bruine gelaatskleur. U dacht er nu en dan niet om, dat u in gebogen houding moest blijven, en uw stem was erg verraderlijk. Ik heb me ook erg verwonderd over de bazige manieren van Plashet. Maar toen u zoo koppig weigerde, dokter Reynolds te ontvangen, en toen ik zag, hoe zenuwachtig Plashet en u bij die gelegenheid waren, was ik er zeker van, dat u niet de echte juffrouw Heath was. Toen ben ik op een dag op eigen gelegenheid naar de kamers van juffrouw Heath gegaan, om haar over te halen, zich onder mijn behandeling te stellen. Toen ik klopte, kreeg ik geen antwoord; dus ging ik zonder permissie naar binnen. Maar ik vond alleen dat maar van de heele oude dame."

Hij wees naar de pruik en den bril, die op een klein tafeltje lagen.

„Maar de deur was altijd op slot!" riep Plashet uit.

„Dan hebt u dien éénen dag vergeten te sluiten, want ik kon zoo binnenloopen. Daarna merkte ik op, dat juffrouw Heath altijd ziek was, als we juffrouw Thornton te zien kregen, en als de oude dame verscheen, had de jonge dame hoofdpijn, of ze moest uit — we kregen ze nooit alle twee tegelijk te zien. Maar toch had uw plan nog kunnen lukken, als ik zoo onnoozel was geweest als ik me gehouden heb. Ik heb een beetje tooneel gespeeld en ik geloof, dat ik daar mijn doel mee bereikt heb: u hebt tegenover mij uw voorzichtigheid op een gevaarlijke manier laten verslappen."

„Dat is zoo. Ik was voor u heelemaal niet bang," antwoordde het meisje.

„Gisteravond laat was ik in de gang en toen hoorde ik iemand gillen," ging Oswald voort, en hij kon een glimlach niet weerhouden, toen hij Plashet zag schrikken. „Gelukkig had u me geen van tweeën gezien; die schurk daar had geen flauw idee, dat ik hem volgde naar de roode kamer en later zijn gevangene bevrijdde."

„Als ik je te pakken kon krijgen...!" siste de zoogenaamde secretaris, en zijn oogen puilden ver uit hun kassen.

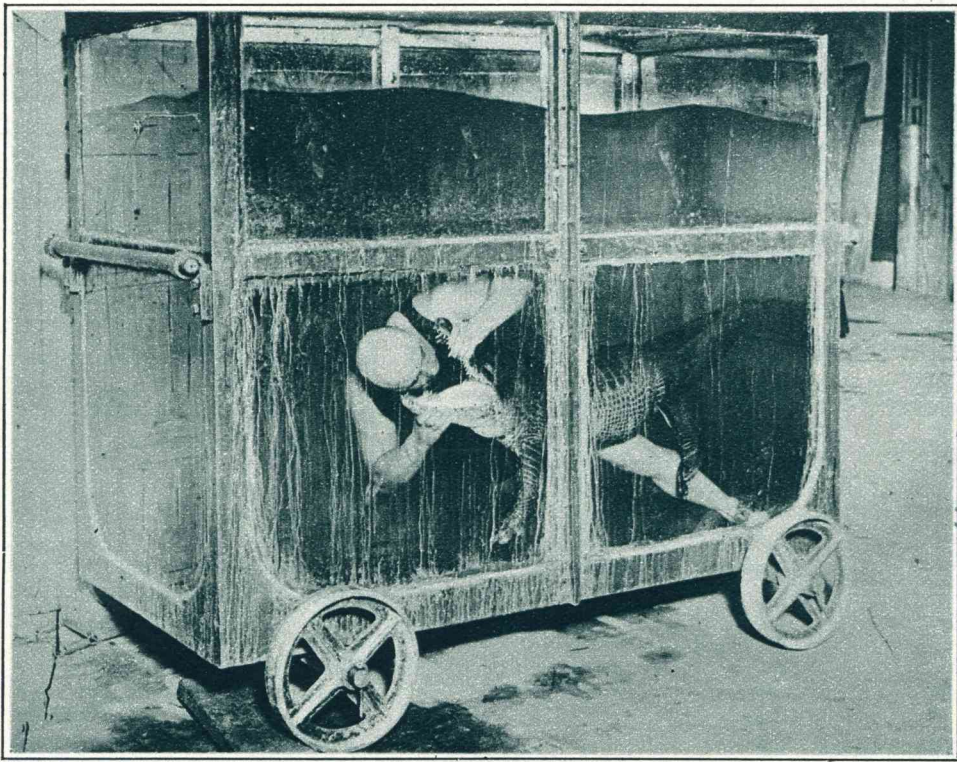
Zijn bewakers echter hielden hem stevig vast; hij kon niets doen dan razen en schelden.

Heath keek hem verachtelijk aan; toen wendde hij zich weer naar het meisje en zei gebiedend:

„Nu wou ik nog één ding weten — waar is juffrouw Heath?"

„Zij is dood. Ze is plotseling overleden, toen we nog pas een paar uren in Cannes waren. Ik had haar bijna zoover gekregen, dat ze haar vermogen aan mij vermaakte, en ik rekende er al op, rijk te worden; maar nu zij onverwachts stierf, lag mijn heele plan in duigen. Al mijn kans was verkeken, haar heele vermogen kwam aan u. Ik had geen cent, en toen schoot de gedachte mij

Kapitein Webb strijdt tegen zijn gedresseerden krokodil. Toch blijft hier „oppassen” de boodschap.

Zij, die hun brood op zware wijze verdienen

Niet iedereen strijkt zijn week- of maandloontje op met de regelmatigheid van een uurwerk en met 't grootste gemak, die in onze dagen met hun onfeilbaar werkende administraties worden verzekerd. Niet iedereen ziet zich — gelukkig — tot het uiterste gedreven. Niet iedereen behoeft zijn leven in de waagschaal te stellen, om dit fatsoenlijk en behoorlijk te regelen. Er is nu eenmaal 'n bepaald soort mensen, die dit laatste — willen zij een bestaan hebben — wel moeten beproeven. Tot hen rekenen we de variété-artisten, de acrobaten, springers, koorddansers en anderen. Begrijpt u goed: elke vertooning moet zóóveel opbrengen, willen ze „er komen”; elke vertooning moeten zij het uiterste wagen: een salto-mortale,

Martini Szeny, de man, die zich stevig gebonden met het hoofd naar beneden aan de boomtakken laat ophangen. Hij weet zich steeds uit deze benarde positie te bevrijden.

een gevaarlijke dressuur of eenige andere beweging, die den leek zeker het leven zou kosten, wat — tusschen haakjes — wil zeggen, dat zij, deze acrobaten en temmers, ofschoon afdoend op dit gevaarlijke werk ingesteld, nog altijd een zeker risico, bij steeds aanwezig gevaar lopen. Wie dit niet wil gelooven, hem verwijzen we naar de ongelukkenreeks in de kranten; hij zal daar ongetwijfeld meer dan eens in vermeld zien, hoe acrobaat A een doodelijken val deed en hoe temmer Z met moeite uit de leeuwenkooi werd bevrijd.

De Amerikaansche temmer Carresille vertoont een in Europa onbekend staal van dresseerkunst.

Het Amerikaansche broederpaar Hills, tijdens de uitvoering van een angstwekkend nummer.

Barta, de man van staal, bij het afvuren van een dynamietpatroon. De proef met de sabel bewijst, dat hij op den dreunenden knal van de patroon, welke hij tusschen de tanden houdt, niet in het minst reageert.

Miss Mortis, het springwonder, wipt vanaf de achtste verdieping in het kleine, beneden opgestelde, net.

*Op reis door Nederland.**De automarkt van Amersfoort.*

te binnen, dat voorloopig niemand van haar overlijden hoefde te weten, als ik het niet wilde. Ik zorgde overal voor, en had al een heelen tijd al haar zaken in handen. Ik ontdekte, dat ik wel wat van haar geld kon bemachtigen, als ik haar schrift goed nabootste en voorzichtig te werk ging. Maar ik had hulp noodig, en de eenige, met wien ik over mijn plannen dorst te spreken, was mijn broer, Ronald Thornton. Hij was ook in Frankrijk, een paar uur verder naar het Noorden. Ik telegrafeerde hem, dadelijk bij me te komen.

Toen hebben we samen het plan opgemaakt, waardoor we rijk zouden worden en geen gevaar van ontdekking liepen. Ik wou macht krijgen over uw erfenis door uw vrouw te worden, en juffrouw Heath dachten we gewoon te laten verdwijnen. Dat kon heel goed, omdat ze altijd nogal excentriek was. We begroeven haar onder den naam van Margaret Delmont, de huisvrouwster, want ik dacht, dat die al dood was."

"Dat is dus drie maanden geleden," zei Oswald. "Hebt u me dien brief geschreven, dat ik hier zou komen, of juffrouw Heath?"

"Ik heb hem geschreven — maar zij dicteerde. Een paar dagen later is ze gestorven. Ik wou u later een brief schrijven, om de afspraak te niet te doen, maar ik was uw adres kwijt. Mijn broer heeft toen bijna drie maanden met me gereisd, onder den naam Ronald Plashet, en hij hielp me, om mijn rol in te studeeren. Toen kwamen we op Ellerslie, 's avonds laat. Mijn broer had de kleeren van juffrouw Heath aangetrokken, en met een zwaren sluier voor ging hij binnen, op mijn arm leunend; de meisjes wisten niet beter, of hij was juffrouw Heath. Den volgenden morgen heel vroeg verliet hij ongemerkt het huis, en een paar uren later kwam hij terug als secretaris van de oude dame. De meisjes werden met een maand loon ontslagen, er werd nieuw personeel aangenomen, en alles liep volkomen naar wensch, tot dat meisje kwam en weten wou, waar haar moeder was. Als ik geweten had, dat Margaret Delmont nog leefde, zou ik me niet zoo veilig gevoeld hebben, maar den laatsten keer, dat ik naar haar ging vragen, zei de dokter, dat ze hard achteruit ging en den avond niet meer halen kon. — Toen u haar gevonden hebt, bent u zeker aan 't werk gegaan om er een eind aan te maken?"

"Ja precies. Ik was heelemaal niet verbaasd, dat ik haar levend en gezond zag. Ik hoorde van haar, dat de vroegere juffrouw Heath heel iemand anders was dan de tegenwoordige, — toen twijfelde ik heelemaal niet meer aan het bedrog. Ik heb vanmorgen naar mr. Simpson getelegrafeerd, en ook naar Scotland Yard — en u ziet het gevolg."

"Gefeliciteerd," zei ze bitter, haar lippen verwingend tot een soort glimlach. "Ik heb geen oogenblik gedacht, dat iemand onze comédie doorzien zou. U bent zeker heelemaal niet van plan geweest, mij ten huwelijk te vragen?"

"Geen oogenblik! Mijn gevoelens waren al een anderen kant uitgegaan," de blik waarmee hij Agnes aankeek, zei hun de rest.

Roland Thornton begon opnieuw te worstelen en te tieren; de rechercheurs schenen het nu tijd te vinden, dat hij achter slot en grendel kwam: zij brachten hem naar den auto, die buiten stond te wachten.

"Wil dat zeggen, dat je háár liefhebt?" riep Edna Thornton met een heesche stem, en ongeloovig keek ze van Agnes naar Oswald.

"Met mijn heele hart en ziel. We gaan zoo gauw mogelijk trouwen," was zijn vlugge antwoord.

Er kwam een brandende bloes op het bleke gezicht der bedriegster; diep, huiverend haalde zij adem.

"Nu weet ik pas, hoe geweldig ik me heb laten bedotten," zei ze bitter. En haar gedachten waren nog pijnlijker. Zij had niet alleen den rijkdom verloren, waarover zij al had kunnen beschikken, maar ook den man, van wien zij in zoo korten tijd was gaan houden. En de bitterste druppel in haar beker van teleurstelling was het besef, dat een ander hem gewonnen had. Het interesseerde haar den eersten tijd niet meer, wat er met haar gebeurde. Zij had rijkdom en geluk gezocht, en niets gevonden dan een zekere faam.

Want de couranten stonden vol over het brutale bedrog, en er werd de volgende dagen bijna over niets anders gesproken.

Toen de zaak voor het gerecht behandeld werd, bleek Roland Thornton de grootste misdadiger van de twee te zijn, want hij was het, die het bedrog had voorgesteld en op touw gezet. De jeugd en de schoonheid van het meisje pleitten in haar voordeel, en wyl tevens door Oswald Heath al het mogelijke werd gedaan om de zaak te sussen, kwam zij er met een betrekkelijk lichte straf af.

Haar medeplichtige werd minder ontzien — hij werd tot een lange gevangenisstraf veroordeeld.

De verbazing over dit alles was nog niet voorbij, toen er op Ellerslie een schitterend huwelijksfeest plaats had, tot groote vreugde der bevolking van Boxmorton.

Margaret was altijd zeer gezien onder de dorpingen, en toen het bekend werd, dat haar dochter de vrouw ging worden van Oswald Heath, waren de menschen even verhoogd als verwonderd.

Het spreekt vanzelf, dat de ontmoeting tusschen moeder en dochter voor beiden een groote blijdschap was, en omdat zij wisten, dat zij hun wederzien aan Oswald te danken hadden, trachtten zij om strijd hem het leven aangenamer te maken.

Het was op een helderen, frisschen morgen, dat Agnes zich hulde in de glanzende wolken van haar bruidscostuum, met de hulp van haar moeder.

"Mooi weer op een trouwdag voorspelt geluk," zei mevrouw Delmont, en zij deed een stap achteruit om het slanke figuurtje in 't wit beter te kunnen overzien. "Wat zie je er heerlijk uit! Ik wist niet, dat ik zoo'n knap dochtertje had."

"Begint u nu alstublieft óók niet te vleien! Iedereen is bezig, om mijn hoofd op hol te maken."

"Dat is toch verloren moeite. 't Is een veel te verstandig hoofdje — dat laat zich nooit in de war brengen."

Toen kusten moeder en dochter elkaar, met harten vol geluk.

Het meisje bekeek zichzelf nog eens, voor het laatst, in den grooten spiegel — toen schrok zij, want langs de trap klonk een gretige stem omhoog, en blozend repte zij zich naar beneden, waar Oswald op haar stond te wachten.

Hij nam haar in zijn armen, en riep vroolijk:

"Ik hoop, dat je altijd zoo gauw komt, als ik je roep. — Is moeder klaar?"

"Bijna — ze komt direct. Hoe zie ik er uit?"

"Om te stelen! Niet zoo tegenspartelen, klein wit engeltje! Je bent van mij!"

"Ja, maar mijn japon! Je verkreukelt hem heelemaal, Oswald!"

"Wat komt een japon er op aan?" Hij hield haar vast en kustte haar weer.

"Zeg eens gauw, dat je van me houdt."

"Dacht je, dat je me anders in je armen mocht houden?"

"Je moet het zeggen."

"Ik houd meer van je dan ik zeggen kan. Is 't nu goed?"

"Ja, lieveling! Ik heb in doodsangst gezeten, dat er op het laatste oogenblik nog iets tusschen ons zou komen. Ga je mee? Ik ben niet gerust, vóór ik den ring aan je vinger heb gestoken."

Zij lachte en protesteerde tegelijk, toen hij haar meetrok naar den advocaat, mr. Simpson, die klaar stond om haar naar de kerk te brengen.

"Oswald! Doe toch niet zoo gek!" riep Agnes, en toen zij los kon komen, liep zij terug naar den spiegel, om de oranjebloesem en de tule weer goed te schikken.

Toen de plechtigheid voorbij was, vertrok het jonge paar naar Noorwegen; aan het stationnetje van Boxmorton stond Margaret Delmont met haar zakdoek te wuiven, tot de trein buiten zicht was.

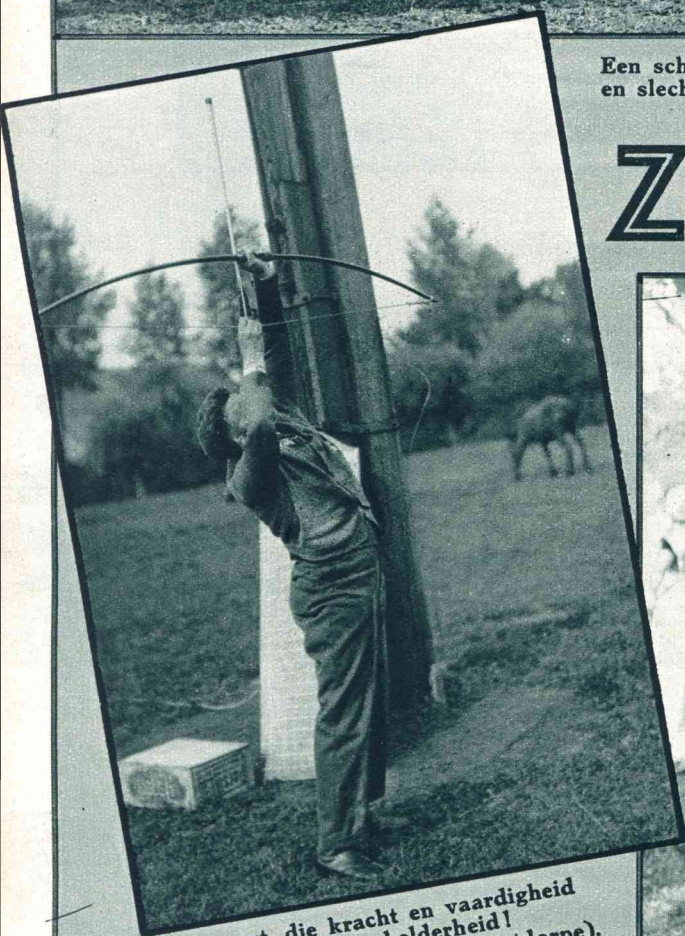
Toen ging zij terug naar het huis, dat zoo prachtig versierd was voor het feest en dat haar tehuis zou blijven, nog vele jaren lang — veel langer dan de herinnering aan de valsche juffrouw Heath zou voortbestaan.

EINDE

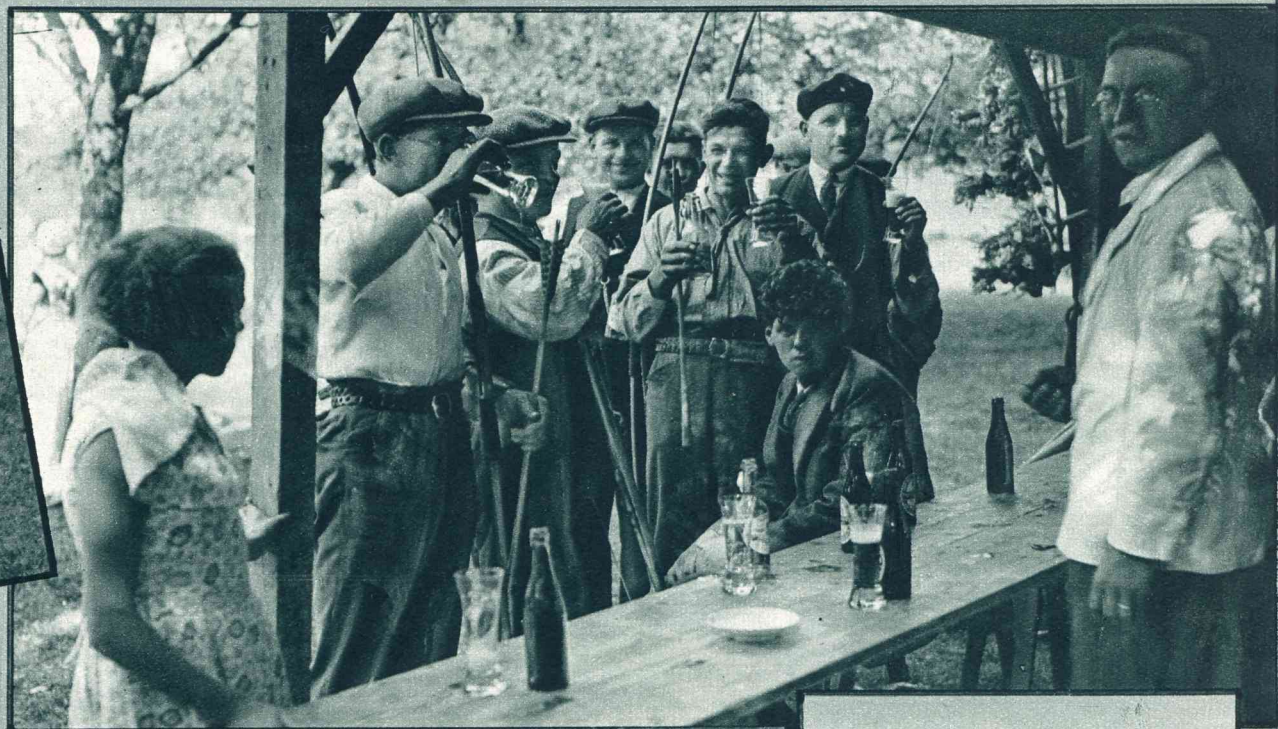

Een schietsport, die géén wreedheid vraagt,
en slechts het doode wild belaaft. (Kapelle).

ZEEUWSCHE FILM

Een sport, die kracht en vaardigheid
te zamen eischt, en helderheid!
(Westdorpe).

Zoodat de biertjes
enkel gaan,
wanneer het schieten
is gedaan.
(Kapelle).

De spanning wijkt niet
voor het wild
pluimstuivend op den
standaard trilt!
(Westdorpe).

Zóó blijft deez'
nationale sport
in Zeeuwsche
kleederdracht omgord!
(Kapelle).

